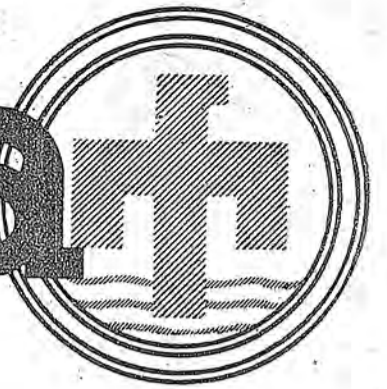

Phong hóa

Tòa soạn và Trại sự: 80 Đường Quan Thành - Hanoi. Giấy số: 574 - Giấy thép tất Phong-hóa
Giá báo - Trong nước: 1 năm 3\$00 - 6 tháng 1\$60 - Mỗi số 0\$07 - Nước ngoài: 1 năm 6\$50 - 6 tháng 3\$50.
Mua báo lẻ từ 1 và 15 và phải trả tiền trước. Ngân phiếu gửi về ông Ng. tường Tam giám đốc.

Tuan bao ra ngay thui sau

THẦY THUỐC — Ông đừng ăn nữa thì khỏi bệnh.

TU LUC VANDOAN
TUAN BAO XA HOI
VĂN CHƯƠNG TRÀO PHÙNG
SỐ IN NHIỀU
NHẤT CÁC BÁO
O TRONG NƯỚC
TU LUC VAN ĐOAN

KẾT QUẢ CUỘC THI SÁCH
LẦN THỨ NHẤT CỦA
TỰ LỰC VĂN ĐOÀN

TỪ NHỎ ĐẾN LỚN

YÊU...

Nước Đức mới có một đạo luật riêng về sự dựng vợ, gả chồng. Không phải chỉ yêu nhau là có thể lấy được nhau, việc ấy đâu mà dễ dàng như vậy. Nhưng cũng không phải như bên ta, hai họ yêu nhau là được, dẫu cô dâu, chú rể ghét nhau như hai chị em dâu dì nữa.

Trước khi lấy vợ hay lấy chồng, đôi trai gái phải có giấy nhận thực của sở... vệ sinh. Có bệnh, yếu ớt, hay không phải là người giống Nhật-nhĩ-man, sở vệ sinh đều loại ra: là vì cốt cho giống người Đức được trong sạch và khỏe mạnh. Còn ái-tình thì họ không biết là gì cả.

Giấy nhận thực ấy nói đủ: như cô dâu chẳng hạn thì nói rõ gia thế, cô ấy theo đạo nào, thươ nhỏ mắc những bệnh gì, mấy tuổi biết nói, biết đi, ra trường học học được những gì, da dẻ làm sao, lông tóc thế nào, và lúc nào là lần đầu thấy xuân tình hưng khởi..., thật là cận kề, rành mạch, rồi ông thầy thuốc mới phê một câu: «Tốt, có thể lấy chồng được».

Thành thử ra đôi vợ chồng son chưa cưới mà đã không có cái gì giấu được nhau hết. Rõ thực biết nhau từ kẽ tóc, chân lông... ông thủ tướng họ Hit kê đã quá ư cần-thận vậy.

TIỀN CỐNG CỦA ĐÔNG-DƯƠNG

HÃNG năm, các thuộc địa đều phải trích ở quỹ mình một số tiền lớn để nộp cho công quỹ nước Pháp.

Về phương diện ấy, Đông-dương ta được cái hân-hạnh đứng đầu.

Năm 1936, nước Pháp dự định bắt thuộc-địa nộp các khoản như vậy:

1) Tiền chi phí về quân sự: các thuộc địa phải nộp 44.423.000 quan tiền tây, mà trong số đó, Đông-dương được nộp: 35.298.000 quan.

2) Tiền chi phí về quỹ lương hưu trí chung cho các thuộc địa: 1.300.780 quan, mà trong số đó, Đông-dương phải chịu: 516.500 quan.

3) Tiền chi phí của bộ thuộc-địa và những thương cảng: 5.532.088 quan, mà trong số đó Đông-dương ta được nộp: 1.450.500 quan.

4) Tiền chi phí về sở canh nông chung cho các thuộc địa: 1.865.000 quan, mà trong số đó, Đông-dương ta phải chịu: 660.000 quan.

Tổng cộng lại, năm 1936, các thuộc địa phải chung nhau nộp cho quỹ mẫu quốc một số tiền là 53.120.868 quan tiền tây, mà trong số đó, Đông-dương ta được nộp: 37.864.500 quan.

Vậy ra ta đã chiếm được đại đa số trong sự nộp tiền vậy. Mà để thường ta chỉ có cái đại đa số ấy là một.

LỄ NGHI....

Đã thấy ở Huế rộn ràng về việc sửa lễ Nam giao. Ta lại sắp sửa có dịp được ngắm một cảnh ngoạn mục. Ta sẽ thấy sống lại ở thời đại khoa học này những lễ nghi có từ ngàn năm xưa, những tư tưởng về vũ trụ của những người sống từ đời tam hoàng, ngũ đế.

Sửa một cuộc tế lễ như vậy, ông trời và bà đất sẽ chuẩn lòng thành của dân tộc ta, mà đáng phúc cho nước ta vậy. Chúng ta nên mừng đi, vì đã

được trời, đất phù hộ, thì chắc chẳng bao lâu, nước yếu hèn sẽ trở nên giàu mạnh vậy.

Nhưng cốt nhất là lòng ta phải thành, cốt nhất là ta vẫn còn tin ngưỡng cái đạo ấy vậy — vì lẽ nghi chỉ là hình thức, tin ngưỡng mới là tinh thần — cốt nhất là vẫn tin vòm trời xanh xanh kia là một ông thần già, và quả đất tròn tròn này là một bà thần già vậy.

HỘI KÍN

Hồi tháng tám năm ngoái, ông dự thẩm tòa Nam án Haidương tiếp được một bức thư của Nguyễn-văn-Mãn tố cáo ông chánh Ninh và ông giáo Kiềm làng Quí-dương lập hội kín. Nguyễn-văn-Mãn vốn là người lương thiện, yêu chính phủ, nên vì việc nghĩa mà ra tay tố cáo vậy.

Nhưng đến lúc xét ra, thì cái hội kín ấy lại hóa ra một cái hội hở. Nhận hai ông Ninh, Kiềm rủ nhau mua đồ tập võ, Mãn nhất quyết ngay rằng đồ ấy dùng để đánh đồ nhà nước. Một cái chứng cứ chắc chắn như vậy, tiếc thay cho Mãn, tòa lại cho là một sự viên vông.

Mà Mãn cho là một chứng cứ chắc chắn, không phải là không có cơ: nguyên ông chánh Ninh có sơ sạt với Thị-Nga, mẹ Mãn, — sơ sạt với mẹ Mãn tức là kẻ thù của Mãn, mà kẻ thù của Mãn tức là kẻ thù của nhà nước vậy.

Lý luận như thế, tiếc thay tòa lại không cho là phải, rồi đổ cho Mãn cái tiếng xấu là đi vu cáo, rồi lại làm án Mãn một năm tù. Thật là oan cho Mãn vậy. Mà cũng là oan cho cái nhà pha nó phải giam cầm người anh hùng như Mãn.

Nhưng oan ức, Mãn ạ, cũng có nhiều người khác, những người hiền lành bị vu cáo là có chân trong hội kín.

HẠN CHẾ SỰ SINH DỤC

NƯỚC Annam hơn người được có một đức tính: là dễ rất nhiều con. Thậm chí có nhiều người Pháp tự cho rằng mình có lòng thương người, bản nên hờ hào cho ta hạn chế sự sinh dục lại. Thí dụ như bây giờ để mười, thì để lấy đồ một, hai con thôi. Còn những đứa kia, nó muốn ra, thì nhất định đừng cho nó ra nữa. Nhưng người ấy lại bảo rằng: « Hạn chế sự sinh dục bên Pháp là một tội ác, nhưng ở bên Đông-dương này, thì tức là một điều thiện vậy ».

Quái nhỉ! cùng một việc làm mà nơi thì là một điều ác, nơi là một điều thiện.

Nhưng cũng chẳng lấy gì làm lạ, có vô số việc bên Pháp làm thì phải tội, mà bên ta chẳng bị gì cả: thí dụ như hút thuốc phiện.

Nhưng sao sự hạn chế sinh dục bên ta lại là một việc thiện? Vì nước ta nghèo quá, không đủ nuôi sống được nhân dân, tuy rằng dân ta chỉ cần có bát cơm với ít nước mắm.

Viết đến đây, tôi giật mình nhớ đến nước Nhật: Đất ít, người đông, dân nghèo... Nhưng một mẫu ruộng tây (ước độ ba mẫu ta), ở nước ta thì được 11 tạ thóc, ở bên nước Nhật thì được tới 33 tạ. Không phải vì đất ta xấu hơn đất nước Nhật, chỉ vì cách khai khẩn đất của ta kém xa Nhật mà thôi.

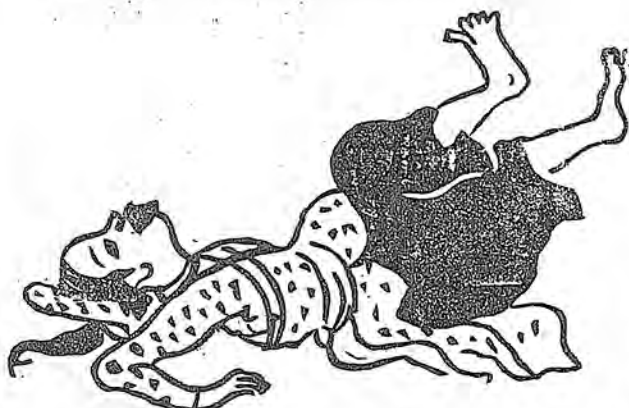
Vậy, nếu ta khai khẩn theo cách của người Nhật, thì dân ta không đến nỗi ăn không no, mà những người có lòng thương người nọ không đến nỗi vì ta mà bắt ta để ít đi.

Từ Ly

Bà Đông..

TRẦN HỒ

... kênh.

GIANG HỒ

Tặng những kẻ giang hồ còn trẻ trung mà lâm hồn đã nguội hơn đồng tro o làn không còn tin gì được nữa.

của TRẦN BÌNH LỘC
giá 0 \$ 40

Mua buôn hoặc mua lẻ xin đến
Nhà xuất bản «Đời Nay»
hay đến 44 Hàng Da Hanoi

PHÒNG KHÁM BỆNH và CHỮA RĂNG Dr HOANG-CO-BINH

DE LA FACULTÉ DE MÉDECINE DE PARIS

STOMATOLOGISTE

DE L'ÉCOLE FRANÇAISE DE STOMATOLOGIE

Chữa răng, Nhổ răng, Làm răng, Nắn đều lại hàm răng. Giải phẫu về những bệnh ở mồm, Chiếu Rayons X và chữa răng bằng điện.

Giờ khám bệnh:

sáng 9h. đến 12h. — chiều 3h. đến 6h.

chủ nhật 9h. đến 12h.

Crédit Foncier (lưng gác thứ nhất)

91 Bd. Francis Garnier Hanoi — Tél. 390

Đau Dạ Dầy. Phòng tích

Giá trước 0\$40 — bây giờ 0\$30

Ăn chậm tiêu, đầy hơi, hay ợ, vàng da, vàng mắt, đau dạ dày, đau bụng, tức ngực, đau lưng là vì làm ăn lao碌, lo nghĩ quá đư, ăn no ngủ ngay, phòng dục quá độ, làm sơn chướng khí, uống đều khỏi hết, hay nhất Đông-pháp bây giờ.

Bổ thận giải độc trừ căn

Giá trước 1\$20 — bây giờ 1\$00

Gi độc bệnh hoa liễu còn lại, hoặc vào thận hay vào máu làm cho nhức xương, rất gàu, ù tai, hoa mắt, đi tiểu vẫn đục, nhẹ 4 hộp, nặng 6, 7 hộp, khỏi hẳn. Mới phải ra mồ ra máu buốt, rức, uống thuốc số 19 giá 0\$50 một ve, đỡ lập tức, nhẹ 4, 5 ve, nặng 7, 8 ve sẽ khỏi chắc chắn. Không hại sinh dục.

KIM-HUNG ĐƯỢC-PHÒNG

81, Route de Huế HANOI

- Tôi tiếc chớp bóng cảm quá mợ a
 - Cậu thích chớp bóng cảm ?
 - Thích lắm chứ! Mợ tình còn gì thú hơn là được xem những mồm đàn bà há hốc mà không thành tiếng.

làm ra được vài mươi bát cơm nóng với mấy con cá ngon, thì quyền sách ấy đối với họ cũng có thi-vị lắm.

Vậy sách vở rất cần cho dân quê. Giá mỗi làng, mỗi thôn, đều có một nhà thư viện nhỏ, chứa những sách viết bằng chữ quốc ngữ, dịch hay tóm đại cương của những sách thiết dụng bên Âu-Mỹ, để cho dân gian ai muốn cũng được, thì thật may cho cái dân tộc không may này.

Việc lập thư viện ấy, chính phủ mà thực hành khai hóa cho dân quê có thể, hoặc bỏ tiền ra lập, hoặc khuyến khích những nhà hảo tâm lập ra được. Tuy nhiên, lập thư viện thật chưa đủ, nếu người ta chỉ cất công dịch sách rồi gửi về các làng. Nếu vậy, sách vở chỉ đến tìm một trong những cái lủ chắc chắn không có người mở. Lập thư viện, nhưng cũng cần gây dựng một phong trào đọc sách và học tập. Phải tổ chức những cuộc diễn thuyết, nói truyện, phải lập những hội khuyến học, phải khuyến khích những người có chí, phải đem báo chí đến tận những làng hẻo lánh cho dân đọc. Lại phải có những người đứng ra làm biểu suất nữa.

Biết lúc nào cho thấy những người có tư-tưởng mới, có sáng kiến lạ về ở các làng, nhưng hợp với nền văn minh mới... Biết lúc nào cho thấy những nhà tranh sáng sủa, sạch sẽ, có vẻ mỹ thuật thay những lều lụp xụp, tối tăm, bẩn thỉu... Biết bao giờ cho hết những vũng nước bẩn vừa dùng làm nơi rửa bát, vừa dùng làm giếng nữa... Biết bao giờ cho hết những đình, những miếu, những tục lệ yêu quý của người cổ hủ...

Muốn thế, tôi tin ở sức mạnh của khoa học, ở sự hiệu nghiệm của học vấn khắp thôn quê, ở sự sáng kiến của những người làm tiêu chuẩn có chí và có tài.

Tu Ly

...SAU BỨC MÀN THƯA...

MỘT ông thượng thư Pháp nói đến ta khi sang thám hiểm xứ Đông-dương đã có câu: người tri thức xứ này chỉ như bức màn thưa, sau toàn là nông dân đói nát, ngu dại.

Câu nói của một ông thượng thư mà đúng với sự thật là một sự lạ. Sự lạ ấy ở đây lại là sự thật. Nước ta thiếu mất hạng trung lưu, hay là, nói cho đúng hơn, hạng ấy nước ta ít lắm không đáng kể. Vậy mà một nước mạnh cốt ở số đông, văn minh cốt ở số đông, chứ bức màn thưa chỉ là để phụ tô điểm thêm mà thôi. Coi đó, thì sự cần thiết cho ta nhất, là nâng cao trình độ tri thức của đám nông dân.

Đã đành rằng sự học là một sự cần, nhưng dùng cách nào bây giờ? Sẽ có người bảo: đã có các trường sơ học. Có lẽ. Sự học của các trường ấy ban bố ra có thể đủ cho người ta biết viết chữ quốc ngữ và bập bẹ một vài tiếng tây. Trẻ học ở đó ra, cho đến lúc già, cũng quanh quẩn chỉ có chừng ấy thứ, dầu muốn học nữa, biết hơn cũng không có sách mà xem, mà học tập.

Nhưng trước hết, họ có thể muốn được không đã? Những nhà khá giả, có đủ bát ăn ở chốn thôn quê, lẽ tự nhiên là có thể được. Những khi mùa màng xong, họ thật có nhiều thì giờ rỗi, có lẽ có nhiều quá nữa. Ngồi phờn bụng đánh tổ tôm, hay vuốt mép bàn truyện ngói thừ, thì giờ để làm những việc ấy mà để học thêm những điều cần biết cho sự sinh hoạt của họ, cho trí thức của họ, thì chẳng mấy lúc ông lý Toét hóa ra một thứ đồ cổ, hay hóa ra một nhân vật trong những truyện huyền hoặc.

Song phần đông dân mình làm gì có điểm phúc được đủ bát ăn. Họ đói, họ

trét, họ cực. Trong trí họ chỉ mơ màng nghĩ cách làm lấy miếng mà ăn cũng đủ hết thì giờ rồi. Những dân tộc khốn khổ, cùng quần bao giờ cũng đói nát và ít có tinh hiếu kỳ, mà dân ta, trông cũng đủ biết không phải là một dân tộc có xe ô tô đi. Đối với đám dân cùng khổ ấy, chỉ có hai cách: là di dân đi nơi khác kiếm ăn (công cuộc của chính phủ đương làm ở miền Bắc), hai là lập thành ra kỹ nghệ, lớn hay nhỏ mặc dầu, để họ có thể sinh kế được.

Mà chính vậy — họ có thể sinh kế dễ dàng được, một phần lớn là nhờ sự học vấn. Lẽ tự nhiên là họ không cần những thứ văn chương phù phiếm, những bài thi ca mơ mộng tuy thứ văn ấy có thể yên-ủi được họ trong giây lát — Họ đương lúc đói thì một bát cơm nóng đối với họ hẳn là có thi-vị hơn những bài thơ bất tuyệt của thi-sĩ. Nhưng, nếu đương lúc đói, họ mở quyển sách thấy chỉ cho họ cách có thể

Kết quả cuộc thi sách của T.L.V.Đ. năm 1935

Không quyền nào đáng được giải thưởng của Tự lực văn đoàn (giải nhất và giải nhì). Vậy 100\$-bạc thưởng chia làm bốn phần, mỗi phần 25\$, để tặng 4 cuốn dưới đây:

BA của ông ĐỖ ĐỨC THU chef de station météorologique Vinh
 BÓNG MÂY CHIỀU của ông HÁN VĂN LĂNG 153 Route de Huế Hanoi
 BÓNG BA NGƯỜI của ông TRỊNH HUY TIẾN Prof. 3 R. Lê quý Đôn Hanoi
 CỎ THỦY của ông NGUYỄN KHẮC MÃN Directeur de l'Ecole de Plein Exercice de Binh Gia (Lạng Sơn)

Đến 1er Mars xin lại tòa báo lĩnh thưởng hoặc viết thư về đề nhà báo gửi ngân phiếu đi.

Ai muốn lấy sách về thì xin mời lại tòa báo, hoặc viết thư cho biết chỗ ở hiện nay để gửi trả.

Kỳ sau sẽ đăng lại thể lệ thi sách năm 1936.

GIÔNG NƯỚC NGƯỢC

THE
 XE
 ĐẠP
 HA
 NOI

Dân làng «Đạp»! Mau đi lấy thẻ!

Thẻ năm nay vừa rẻ, vừa nền.

Giá không cao, chỉ nhất nguyên,

Đồng tiền đi trước, đồng tiền là khôn

Tám thẻ sắt, sơn son rực rỡ

Thừa cầu kỳ tận ở Pha-lê.

Mua về, đem gắn vào xe,

Đề cho thầy đội lăm-le dễ nhòm.

Cánh xoay cũng dễ nom, dễ thấy,

Ssinh người coi, dễ lấy như chơi.

Lần thân, nghĩ truyện ngược đời

Thẻ kia vì chẳng bắt cái sau xe,

Ta có thể đem về lợi dụng

Dùng được nhiều việc cũng hay-hay.

Các ngài ăn mặc lối tây,

Nhét vào túi ngực, để thay khăn hồng;

Đi giày chật để dùng bắt gót,

Đỡ tiền mua cái hốt bằng sưng.

Người đọc sách, khách văn chương

Làm dao đục giấy, nghĩ càng tiện ghé!

Ông kỳ mục, những khi tế bái,

Tạm dùng thay vào cái hốt ngà.

Thẻ bài xe đạp tỉnh Hà

Khen thay ai chế kiểu ra đã thân!

Vậy nhân-nhũ khắp dân làng «Đạp»

Còn đợi gì? Đồng bạc bỏ ra

Mau đi lấy thẻ, kẻo mà

Người ta lấy hết, nhờ ra lại rầy...!

Tú Mỡ

Paraitra en Mars 1936

L'Avenir

Publication scientifique, littéraire et politique dirigée et rédigée par un groupe d'intellectuels indo-hinois.

Ceux qui désirent un numéro spécimen sont priés d'écrire à

M. Vũ-đình-Huỳnh
 Administrateur de L'Avenir
 N° 36, Rue Richaud, Hanoi

nước hoa nguyên chất

HIỆU CON VOI

1 lọ, 3 gr. 0\$20, 1 tá 1\$60,
 1 lọ, 6 gr. 0.30, 1 tá 2.50,
 1 lọ, 20 gr. 0.70, 1 tá 6.00,
 1/2 kilo 8\$30, 1 kilo. 16\$00

PHUC-LO-I
 I, PAUL DOUMER, HAIPHONG

Hanoi MM. Tchi-Long 43, Rue des Paniers.
 Namdinh Thiên-Thành Phố Khách.
 Vinh Quân-hưng-Long Rue Sarrant
 Huế Phúc-Thịnh 7 Rue Gia-Long
 Tourane Lê-thừa-An hiện Quảng-hưng-Long
 Saigon Phạm-hạ-Huyền 36, Rue Sabourain

PHI-YÊN

GUỐC TÂN THỜI
 nhẹ nhàng và tôn thêm vẻ đẹp

PHÚC-LONG

43 RUE DES GRAINES HANOI

VAI TRANG CU'OI CO'T

..BỨC TRANH VÂN CẦU..

Ông Nam ký bỏ chính

Ông Nam ký có viết thư cho chúng tôi:

Thưa hai ông,

Trong kỳ Xuân thủ đâm ăn vừa rồi, hai ông có đăng tin ông Tiết-như-Ngọc, thường thụ thị học độc giả, ấy thế mà đến lên tội, hai ông lại có ý bỏ sót, không biên thêm vào hộ tôi: thường thụ thị học độc giả. Vậy xin hai ông bỏ chính giúp, kéo oan uổng cho tôi lắm.

Nay kính thư:

Một trong năm mươi hai nhà học giả
Nguyễn Nam Kỳ

Đời hình lần thứ tư

Đề tựa cuốn « Đông-dương ngọt » (Indochine la Douce), ông Toàn quyền Robin có viết:

« Tôi có lời khen ông và khi đọc giả theo ông đi lên trên những trang mà ông đã làm ra một cách lý thú như vậy, tôi tin chắc chắn rằng họ cũng thấy được một cái vui thú như cái vui thú tôi được thấy ngày mà tôi đã « sáng chế » ra ông».

Ấy thế là con tắc-kè hạng nhất không những chỉ đời mẫu thời, lại đời cả hình nữa. Con tắc-kè này đã hóa ra một cái máy. Chưa biết là máy gì, nhưng cứ như tin đồn ở ngoài, thì có lẽ là cái « máy nói ». Có tin gì sau sẽ nói tiếp.

Tính ra sự thực

Một nhà báo Mỹ đến phỏng vấn ba ông thượng thư của một triều đình họ (có lẽ ở bên Tàu). Ba ông thượng thư đó tên là A, B, C.

Nhà báo hỏi ông A:

— Nghe người ta đồn ông đem toàn người trong họ vào làm trong bộ. Có thật thế không?

Ông A đáp:

— Đây là các ông B và C.

Nhà báo hỏi ông B. thì ông B. nói:

— Đây là các ông A. và C.

Hỏi ông C. thì ông C. nói:

— Đây là các ông A. và B.

Nhà báo bèn đưa theo ba câu trả lời làm một cái tính, cứ không thì đặt dấu trừ —, có thì đặt dấu cộng +

$$\begin{aligned} & - A + B + C + A - B + C + A + B - C \\ & = - A + 2A - B + 2B - C + 2C \\ & = + A + B + C \end{aligned}$$

Nhà báo Mỹ kết luận rằng: ông thượng nào cũng có cả. Nhờ cụ Huỳnh thúc Kháng giỏi tính « thủ » lại họ xem có đúng không.

Nhất, Nhị Linh

Nhật và ta

Con — Thưa ba, con thấy báo đăng bên Nhật những người nghèo bán máu lấy tiền ăn học, có như thế không, ba?

Bố — Có chứ con, vì nước họ ham học lắm.

— Thưa ba, như thế có hại đến người lắm không, hở ba?

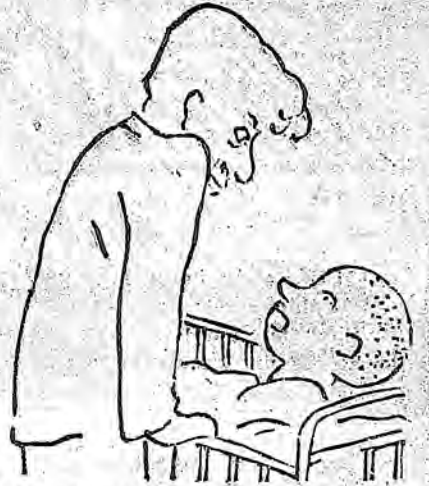
— Hại lắm, con ạ, người sinh ra gãy còm, nom như ốm đói.

— Nước Nhật như thế khác nước ta xa lắm, ba nhỉ?

— Con bảo khác thế nào?

— Thưa ba, người dân Nhật bán máu lấy tiền, mà nước ta, con lại thấy nói trái lại: hút máu lấy tiền.

K. Tiến

CON — Con thấy sấm bụng ăm ăm.
BỐ — Không sao, miễn là con không mưa ra giường.

TỰ' VI NHÂN VẬT

BÙI-XUÂN-HỌC, SỐ 4

Câu trúng giải:

— Trong các nhà ngôn luận toàn quốc, ông đứng vào hạng nhất... về hình thức.

(Binh-Tinh, Hanoi)

Một câu khác:

— Ý à ý ạch vai vác Loa, vai vác nổi súp de, đi chen không nổi, nên miệng kêu kính ca kính koong rầm lên.

(Chuyê's, Phú-lý)

HOÀNG HỮU HUY, SỐ 5.

Câu trúng giải:

— Chủ bút một tờ báo hàng ngày, xuất bản nhiều giấy nhất Hanoi.

(Nguyễn Diễm, Hanoi)

Các câu khác:

— Cái máy truyền tin-tức rất nhanh, nhưng chỉ truyền những truyện rần hóa rồng, gà hóa quốc thời.

(Hoàng đăng Tố, Saigòn)

— Thế nào cũng giết giải quán-quân về môn chạy đua, nếu giải thưởng là con chó chết.

(Ái-Đạm, Huế)

— Bạ nhà nào cũng thờ cái tran bóng vào xem vợ chồng người ta có cãi nhau không, nhưng hễ đến cửa tiệm khiêu-vũ thì hốt hoảng leo lên mái nhà mà chạy trốn.

(Chuyê's, Phú lý)

HOẠT KÊ TỰ' ĐIỆN

Đầu: chỗ gãi của đàn mỗi khi vào quan.

Lịch: dùng cho các bà có chồng đi làm gần cuối tháng năng sé, đầu tháng thì bỏ lay bỏ lắt.

Việt Hương

Móng tay: bờ cào để cào ghét. Nhà « séc » của các vi trùng.

Nước bọt: thuốc tây dễ tây những vết bẩn. Thuốc cao tan (mỗi khi có mụn, nốt, sáng sớm dậy, dùng súc miệng vội, chỉ lấy một ít nước bọt bôi vào là khỏi ngay).

Vành mũ: chỗ giấu tiền của các bác sợ vợ.

Giấy cáo phó: tờ quảng cáo về gia thế của con cháu người chết một cách kín đáo.

S.T.

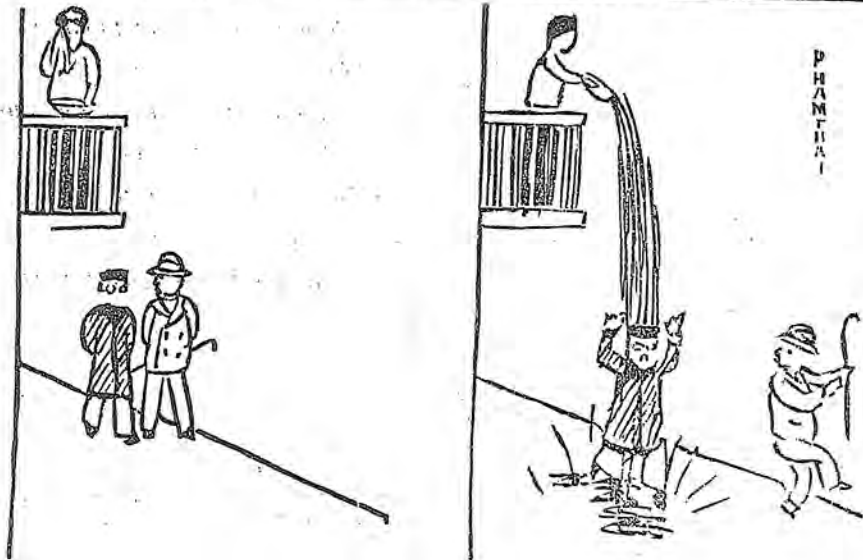
Cải chính

Phong hóa số 172, Nhất, Nhị Linh đã làm ông Phạm gia Lãm, nguyên chủ nhiệm báo Tân Thanh và chủ hiệu Mặt trời, với ông Nghiêm xuân Lãm, nguyên trợ bút Hữu Thanh và Ngọ báo.

Nợ Nghiêm xuân với Phạm gia,

Khác nhau bốn chữ họa khi có nhầm!

Vậy xin cải chính.

VĂN SĨ — Năm nay khai bút được giờ tốt, nên nguồn văn của mình như...

...nước chảy xiết.

CHỮA MẮT

y-si LE TOAN

CHUYÊN MÔN CHỮA MẮT

chữa đau mắt hột, mờ, cát, cho đơn mua kính

Phòng khám bệnh: 48 Rue Richaud, Hanoi - Tel. 586

THẬP-LẠP KIM-ĐAN

TRỊ ĐAU DẠ-DÀY — PHÒNG TÍCH

Ăn không tiêu, Đau dạ bụng, Đau hơi, Hay ợ, Ợ chua, Sỏi bụng Đau bụng, Đau lưng, Tức ngực... — nhẹ 2, 3 ve, nặng 4, 5 ve LÀ KHỎI HẸN — Mỗi ve to. . . . . 0\$ 85

BẢO HÒA DƯ'OC PHÒNG

32, RUE DU PONT EN BOIS (phố cầu gỗ) HANOI
Đại-lý: Haiphong Mai-Linh 60, 62 Paul Doumer - Vinh Sinh-Huy 59 Maréchal Foch — Huế Kim-Sanh được-cục, My-loi, Cầu Hai, gare (Huế) - Hadông Minh-Hưng 64 R. Ng.-hữu-Độ.

XEM: Sự xung đột của hai tư tưởng hay là Sự xung đột của hai thế giới TRONG BẢN SÁCH:

duy tâm hay là duy vật?

Cái cuộc tranh luận giữa PHAN-KHÔI, THIẾU-SON, HẢI-TRIỀU... về các vấn đề triết học, lịch sử, nghệ thuật... PHAN-VÂN-HÙM đề tựa.

Một quyển sách chưa từng có trong văn học giới nước nhà In đẹp, giá 0\$ 40

Có bán khắp các hàng sách lớn

HƯƠNG GIANG THƯ QUÁN

21, RUE PAUL BERT. HUẾ — XUẤT BẢN

NỤ CƯỜI THÂM

Một người gầy gò, xanh xao, gió thổi một cái thì ngã; một người má hóp, môi thâm, hai con mắt lơ lơ như nhìn vào một cõi mộng nào... một người quần áo bẩn thỉu, móng tay câu ghét, đầu tóc bờ phờ... một người nghiện.

— Sao? Người ta bắt được một ngao thuốc phiện lậu trong nhà anh, có phải không?

Sau một cái ngáp, Nguyễn-văn-Phiên trả lời đủng đỉnh như lúc ngồi về sái:

— Bầm có.

— Anh không biết là đồ quốc cấm à?

Đối với câu hỏi thừa ấy, Phiên mỉm một nụ cười thâm:

— Bầm, chúng tôi nghiện.

ÔNG CHÁNH AN (cũng mỉm cười) — Bầm chúng tôi biết rồi. Nhưng anh nghiện thì có liên-can gì đến việc anh oa tàng đồ quốc cấm?

Nụ cười của Phiên càng rõ rệt. Cặp mắt càng lơ lơ. Người ta bảo những lúc ấy tinh thần của người nghiện càng sáng suốt.

PHIÊN — Chúng tôi nghiện. Chúng tôi có muốn hút thuốc phiện lậu làm gì. Thuốc ngang nhạt, bằng sao được thuốc ty. Chúng tôi muốn hút thuốc ty lắm. Chúng tôi mất tiền mua thuốc ty cũng đã lắm: cả sản nghiệp tôi chui vào đấy rồi. Chúng tôi trung thành với công quỹ của chính phủ đến thế, còn gì nữa. Nhưng, đến nay chúng tôi hết tiền. Hết tiền mà không hết được cơn nghiện, nên chúng tôi đành bóp bụng mua thuốc ngang hút, chứ chúng tôi mua đồ quốc cấm về làm gì. Nếu bây giờ nhà nước cho chúng tôi hộp thuốc ty hút, thì khi nào chúng tôi làm điều phi pháp ấy.

Ô. C. Á. — Anh nói dễ nghe nhỉ. Nhà nước làm gì có tiền vứt đi. Ai bảo anh hút?

PHIÊN (vẫn nụ cười thâm) — Nhà nước có cấm hút đầu. Nếu nhà nước cấm hút, thì tôi đã không phải ra đây, người tôi không đến nỗi thế này, mà sản nghiệp tôi không đến nỗi hết.

Ô. C. Á (cả cười) — Nghĩa là, theo anh, tôi chung quy ở nhà nước cả. Anh khéo nguy biện quá. Nghe lời anh thì lát nữa, anh có lẽ hóa ra một ông thánh sống. Anh hút, anh nghiện, không phải là vì anh chơi bời, mà chính vì anh muốn hy sinh sức khỏe anh, tài sản anh cho nhà nước. Người ta còn đợi gì mà không đúc tượng đồng cho anh!

PHIÊN (nụ cười càng thâm) — Đúc tượng đồng thì tôi không dám mong, tôi chỉ mong tòa nghĩ lại cho tôi nhờ. Tôi đâu là người hút sách, nghiện ngập, nhưng sự hút, sự nghiện đó có lợi cho nhà nước. Tiền tôi mua thuốc là tiền vào công quỹ.

Ô. C. Á. — Biết mà! Anh có công với nhà nước. Nhưng anh không có công với tôi. Vậy anh đâu lòng nhận hai tháng tù và 500 quan tiền phạt vậy.

Nghe lời định tội, nụ cười thâm của Phiên bỗng ngừng lại. Phiên hậm hực bước ra, hai con mắt vô hạn lơ lơ... nhưng không rõ là vì anh ta quá giận nhà nước bạc đãi một người bầy tôi trung thành, hay là vì anh ta đã đến cơn nghiện.

Tứ Ly

TRUYỆN VUI

THEO GƯƠNG

ÔNG LAFFITTE

A I còn lạ gì tên ông Laffitte, một anh chàng thất nghiệp đến xin làm việc nhà Bãng, rồi trở nên ông chủ nhà Bãng và nhà chính trị có tiếng nhất ở nước Pháp về thế kỷ XVIII, XIX. Nếu thật tên ông ta không lạ, thì tương câu truyện ông ta lượm kim găm cũng chẳng lạ gì! Có gì đâu, ông ta thất thơ vào xin ông chủ nhà Bãng một việc làm, nhưng không được, nên buồn rầu lui thủ đi ra. Ra đến giữa sân, ông ta thấy cái kim găm nằm dưới đất, nên cúi mình xuống lượm, lau chùi sạch sẽ trước khi cẩn thận gói vào áo. Vừa lúc ấy, cửa sổ tầng thứ hai ở nhà Bãng mở toang ra, rồi có tiếng gọi của ông chủ kêu ông Laffitte vào cho việc. Chỉ cần thận một chút mà được việc, mà sự cẩn thận ấy nào có khó khăn gì đâu!

Bấy lâu nay không việc làm, tôi cũng định tâm theo gương ông Laffitte. Nhưng trước khi vào nhà Bãng xin việc, tôi đã cẩn thận bỏ một cái kim găm ở dưới cái, rồi lấy ngọn lá cỏ úp lên trên tâm đầu. Như thời ông Laffitte, lúc tôi vào xin việc, ông chủ nhà Bãng cũng than phiền hết chỗ, và an ủi tôi bằng những lời ngọt ngào. Tôi đành phải cáo từ lui ra. Lúc đến giữa sân, tôi cũng làm ra bộ vô tình thấy cái kim găm dưới đất, rồi cũng lượm lên chùi cẩn thận, có lẽ cẩn thận hơn ông Laffitte thuở xưa, trước khi gói vào áo. Vừa lúc ấy, trời ơi—cánh cửa sổ tầng thứ hai ở nhà Bãng cũng mở hé ra, rồi cũng có tiếng ông chủ gọi tôi trở lại.

Tôi vui vẻ, lật đật chạy lên lầu, bước những bốn cấp thang một lần. Lúc tôi mới bước chân vào phòng, ông chủ chỉ cái mũ của tôi bỏ quên trên bàn, rồi tươi cười bảo tôi rằng:

— Trời có lẽ nắng to, anh đội mũ mà về... Đương trí như anh thì mong làm việc ở nhà Bãng thế nào được.

Thì ra, trong lúc tôi đi về, trí tôi bận truyện tìm kim găm để chùi mà vô tình bỏ quên cái mũ trên bàn ông chủ.

Thanh Tịnh

HÀO BẠC CUỐI CÙNG

L AN đi trên vệ đường, thọc hai tay vào túi quần, miệng lẩm nhẩm. Chàng đi để lấy bộ vui vẻ, nhưng thật

ra lòng chàng chẳng vui vẻ một tí nào, vì trong túi chàng chỉ còn trơ ven một hào bạc, ăn đủ bữa mai, còn bữa chiều chưa biết cái dạ dày nó hành chàng phải quay cuồng ra thế nào. Chàng đi ngắm các thứ đồ ăn, xem có thứ nào ăn rẻ mà ngon để chàng chia hào bạc ra làm hai bữa, rồi ngày mai sẽ liệu.

Bỗng một người tiến đến trước mặt Lan, cung kính cất mũ:

— Thưa ông...

— Anh muốn hỏi gì?

— Tôi người Huế vào trong này làm ăn, nhưng lâu nay bị thất nghiệp, xin ông giúp đỡ cho ít nhiều.

— Anh người Huế, anh ở lối nào ấy?

— Tôi là cháu ông Lâm, người giàu có nhất vùng Kim-Long, nhưng tôi chẳng nhớ và gì được ông ấy cả.

Lan ngạc nhiên, ngó người ấy với đôi mắt mở rộng, vì ông Lâm là bác ruột chàng, mà sao chàng lại không biết người này.

— Anh tên gì?

— Tôi tên Cầm.

— Nay anh Cầm vào đây uống cà-phê đã.

Đang lúc thất nghiệp lại gặp một người thất nghiệp, mà người thất nghiệp ấy lại là bà con với mình, thì còn tâm sự gì mà không kê cho nhau nghe, huống là hào bạc, dù hào bạc cuối cùng đi nữa, Lan nở nào không hi-sinh nó cho tình máu mủ.

Thế là song song đối mặt, hai người ngồi nâng chén «đắng ngọt».

... — Anh là cháu ông Lâm thế nào, nội để tôi biết mà xưng hô, vì tôi cũng là cháu ông Lâm.

Cầm đặt cốc cà-phê xuống, nói:

— Vợ ba ông Lâm là chị em có cậu với bà Ban, bà Ban là em vợ của cậu ruột tôi; cậu ruột tôi là em mẹ tôi.

Lan nghe xong câu này, bụng phát đói lên như cáo. Chàng đặt mạnh cốc cà-phê trên bàn:

— Theo cách anh nhận bà con, tôi có thể nói tôi có họ hàng với đức Bào-đại, vì tôi cũng họ Nguyễn.

Rồi chàng hậm hậm đứng dậy hấp tấp đi ra. Đến trước mặt người tài phú, chàng giần mạnh hào bạc trên bàn..., hào bạc cuối cùng.

Trần-văn-Thị

KHÔNG TRẢ LỜI ÔNG LÊ CƯỜNG

Hanoi báo có mong chúng tôi trả lời về một câu hỏi hải trong bài «Xuân thủ đảm an.»

Chúng tôi không trả lời Hanoi báo, nghĩa là ông Lê-Cường, chủ hiệu thuốc lậu Hồng-Khê, vì ông Lê-Cường có ý ở giữa nói khích hai bên, mong đục nước để béo cò. Hành vi ấy trẻ con lắm, để dùng quảng-cáo thuốc lậu tốt hơn là dùng quảng cáo văn.

Còn như ông Nguyễn-công-Hoan là một nhà viết báo, cũng như các ông Nam-Ký, Bùi-xuân-Dục v. v. có muốn cải chính hay trả lời thì tùy ý ông Hoan, chúng tôi sẵn lòng nói truyện.

P. H.

— Nay ông kia! Sao không chùi chân trước khi lên gác?

— Thôi để lúc tôi xuống tôi chùi hai lượt chứ sao.

HUYEN CAU

tuyệt nọc lậu giang

Sau khi khỏi chứng bệnh tình, (Lậu, Giang-Mai), di-nọc còn lại nước tiểu khi trong khi vàng, thỉnh-thoảng ra đôi tí mủ nặn ra chất giấy trắng-trắng, ăn độc, uống rượu, thức khuya, lại thấy hình như phục phát. Có người thận kém lại thấy hay đau lưng mỗi xương. Bệnh Giang còn lại, thấy nổi chấm đỏ như muỗi đốt, bấp-bật (bình thoảng) lầy rầy-rây. Đó là những di-nọc về những bệnh ấy chưa được khỏi hẳn, nên còn như vậy, nếu không uống cho khỏi hẳn sau còn sinh ra nhiều chứng quá á: nữa. — Vậy bất cứ nặng nhẹ lậu mới, dùng thứ thuốc **KIÊN-TINH TUYỆT NỌC LẬU GIANG**, nhẹ 2, 3 hộp, nặng 6, 7 hộp 1 ki. ổi hẳn. 1\$50 một h. p. — Bệnh Lậu m. i phát, mủ máu cường dương đau, tiểu tiện ít một, dùng thuốc lậu số 58, nhẹ 3, 4 hộp, nặng 6, 7 hộp là khỏi rất hẳn, 0\$50 một hộp. Bệnh Giang, nổi hạch, phát sốt, qui đầu lở loét, dùng thuốc số 66, 0\$70 1 hộp, là hết nọc ngay, nhẹ 4, 5 hộp, nặng 8, 9 hộp.

BÁN TẠI NHÀ THUỐC

BINH-HUNG 67 phố cửa Nam Hanoi

Các đại-lý: Mai-Linh Haiphong, Đàng-dinh-Chiến Việt-Tri, 1 húc-Hung-Long Camphamine, Tiến Ich Thái-Binh, Kim-Lan Ung-Bi, Trần-bá-Quần Battambang, Nguyễn-Hữu-Dzu Tuyên-Quang, Hồng-Điều Sóc-Trang ville, Trần-nguyên-Cát 81 Charner Saigon, Việt-Kieu 59 de la porte Pnompenh.

VUI CƯỜI

Của N. C. K.

Lý sự

— Ô kia, cụ lại uống rượu đây, à, thế đố tờ họ cầm cụ uống rượu kia mà!

— Việc quái gì mà lo, bây giờ thì tha hồ mà uống.

— (ngơ ngác) Sao thế cụ?

— (điềm nhiên) Ông đố tờ ấy vừa mới chết rồi.

Của T. H. Thọ, Hanoi

1. Kén rề

— Thế nào? Sao bác lại để lệnh-ái đi với thằng công tử kia? Nó vừa mới bị năm năm tù xong...

— Thằng khốn nạn, thế mà nó bảo tôi chỉ bị có hai năm thôi.

2. Đa mưu

Giời mưa như trút nước, và tối như hũ nút.

Bà Éch nhảy xe, đi nửa đường, sực nghĩ ra rằng mình không có tiền. Đến nơi, Bà Éch vội nhảy xuống và dục anh phu xe tui tít:

— Bác đưa cho tôi xin que diêm! Tôi đánh rơi vì trên xe.

Không để Bà Éch nói hết, anh xe chạy một mạch thẳng và biến mất, không đầy một phút.

3. Cửa hồi môn

— Hồi môn của cái đi nhà tôi? Thằng con rề nó ăn có hai tháng hết sạch sành sanh.

— Gớm chết, thế cụ cho cháu bao nhiêu?

— Mười con vịt và ba con gà.

Của A. Đạm, Huế

Chỉ vì thế...

Loa đánh đàn liêng như lệnh võ. Xong một bản, đặt đàn xuống nhìn Cúc ra dáng tự đắc lắm.

CÚC — Mỗi khi nghe tiếng đàn của anh là trong lòng em như nhớ nhung, như thương tiếc.

LOA — Tiếc gì thế em?

CÚC — Tiếc hồi em còn điếc tai, không có ai đàn lớn tiếng như anh, để mà nghe rõ được.

KẾT QUẢ

(1.6, 167, 168, 169, 170 và 173)

Thi vui cười

Giải nhất về bài « Sỏ chín » đăng trong số 173 và bài « Cha nào con nấy » đăng trong số 170 của ông Lê-thịnh-Hải, số 51, Sông Tô Lịch, Hanoi.

Giải nhì về bài « Sự thật ở miệng trẻ » đăng trong số 163 của ông H.L.T. Saigon. Xin cho biết chỗ ở.

Thi tranh khôi hài

Giải nhất về tranh « Tranh bốn mùa » đăng trong số 169 của ông P. Hang. (Xin cho biết chỗ ở).

Giải nhì về tranh « Tập kiêu » đăng trong số 169 của ông Thái Phổ. (Xin cho biết chỗ ở).

NU CƯỜI NƯỚC NGOÀI

GIA TÀI

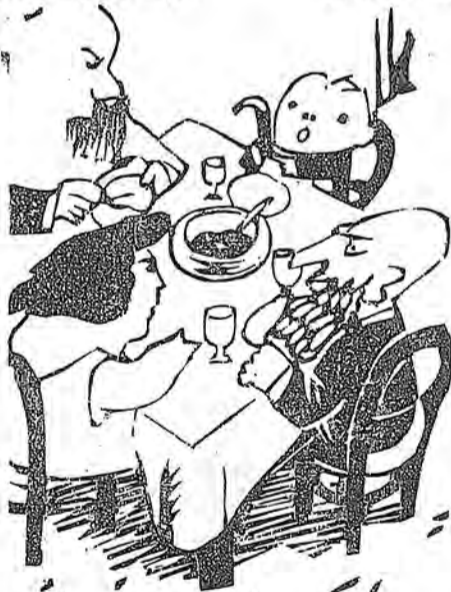
— Máy hay vượt ve con chó quý của bà cô này lắm. Chắc lúc bà cô máy chết, bà ấy để lại cho máy nhiều của. — Có, bà ấy để lại cho tao con chó quý.

(DENGENS NYHETER)

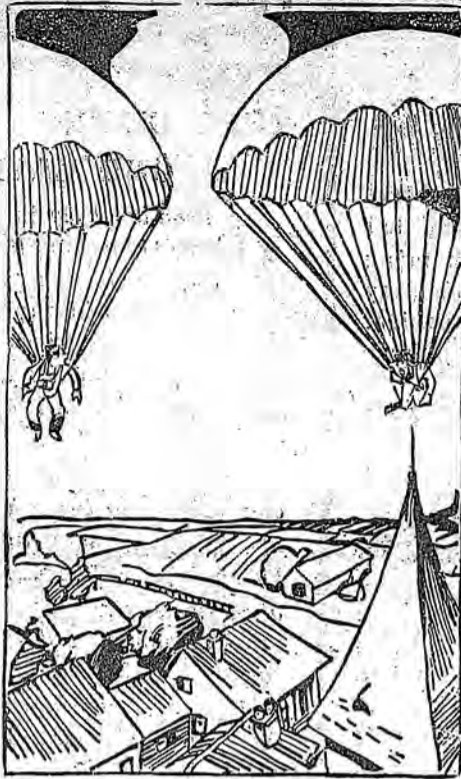
— Làm thế nào bảo cho con sư tử này biết được rằng mình có chân trong hội Bảo trợ súc vật.

(LA DÉPÊCHE)

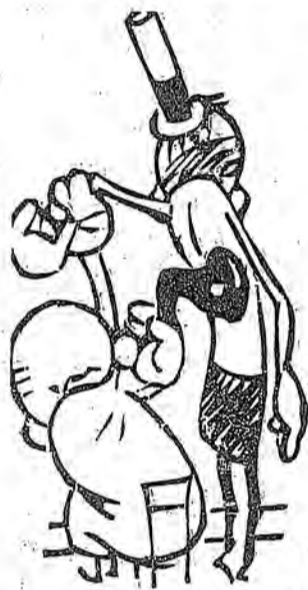

— Tí, trước mặt bác cả sao máy lại ăn mứt bằng dao?

— Thừa mẹ, thia của con bác ấy bỏ vào túi bác ấy, mất rồi.

— Bác thổi mạnh vào tôi, dùm hộ.

— Ông phải ăn những thứ đồ ăn nhẹ.

— Thế ông làm nghề gì?

— Làm nghề nuốt gươm ở xiếc.

— Thế thì từ nay ông nuốt dao thôi.

(DIMANCHE ILLUSTRÉ)

THẦY THUỐC — Ông không lo, năm ngoái tôi cũng mắc bệnh ấy như ông.

NGƯỜI ỒM — Nhưng ông không cùng một thầy thuốc với tôi.

(DENGENS NYHETER)

TÔMÔ

VUA... NGU ĐỘN NHẤT

À, một ông vua Maroc mà người tây họ bảo là nước đã gian. Ông vua đã man ấy, một hôm truyền cho viên thừa tướng hãy kể một bản danh sách những người ngu độn mà viên thừa tướng ấy biết...

Thừa tướng dâng nhà vua một bản rất dài, mà lạ thay, tên người đứng đầu số lại là tên... nhà vua.

Nhưng nhà vua vẫn tươi cười, vui vẻ, chỉ hỏi thừa tướng rằng vì lẽ gì mà mình được cái vinh-dự ấy.

— Tâu hoàng-thượng, kẻ hạ thần dám liệt danh hoàng thượng lên đầu số là vì, cách đây hai ngày, hoàng thượng đã giao cho hai người không có « căn-bản » một số tiền « hệ trọng » để đi mua ngựa ngoại-quốc, kẻ hạ thần dám chắc rằng, hai người ấy đã đi là đi... mãi.

— À!... thế thì dù như hai người ấy trở về thì khanh nói sao?

— Muốn tâu hoàng thượng, nếu hai người ấy trở về thì kẻ hạ thần sẽ gạch tên hoàng thượng đi, và để tên hai người ấy lên đầu số « ngu độn ».

Nhà vua chỉ mỉm cười, gật đầu...

DỀ DẶT

KHÔNG một dân tộc nào trên hoàn này có thể bị kịp với dân Spartiates về lòng can đảm, trí nhẫn nại và nhất là sự đề dặt (gần như sự hà tiện), đề dặt từ hành động, từ ăn uống đến một lời nói...

Dân một đảo trên biển Egé gặp phải nạn đói kém, cử một viên sứ thần sang Sparte cầu-cứu. Viên sứ-thần đem hết tài ngôn-luận ra để vẽ nên một bức tranh thảm khốc, nhưng chỉ nhận được một lời đáp khó khan: « Chúng tôi không hiểu đoạn kết và quên cả đoạn đầu bài « luận án » của ông, vậy mời ông về cho ».

Một viên sứ-thần khác được cử sang Sparte, nhưng trước khi ra đi đã được dân đảo dặn kỹ càng là phải thận trọng và đề dặt lời nói. Quả nhiên tới nơi, viên này vứt những tài rỗng rỗng ra ngoài sân trâu và nói: « Úi rỗng các ngài cho đây vào ». Tức thời những tài rỗng ấy được « nạp » đầy lương thực. Nhưng trước khi bước xuống tàu trở về nước, một viên đại-thần còn khuyên sứ giả một câu:

— « Ông bất tất phải nói « những túi ấy rỗng » với « cho đây vào »...lời thôi. Ông cứ vứt ra đây không cần phải nói, mắt chúng tôi cũng có thể biết là rỗng kia mà. Vậy lần sau ông nên đề dặt (hà tiện) lời nói một chút! »

V.B

ĐÁNH CUỘC

MỘT phóng viên nhà báo gọi giấy nói đến ông Pierpont Morgan, — một ông vua nền tài chính Mỹ mà chúng tôi đã có dịp nói đến trong một số báo trước, — để ngỏ ý xin phỏng vấn ông.

Nhà triệu phú đáp:

— Xin vui lòng, nhưng xin ông nhớ cho rằng mỗi một phút của tôi mất, là tôi mất một trăm Mỹ kim đấy!

— Xin ý như thế cho (phóng viên trả lời).

Hôm sau, ông Morgan tiếp nhà báo:

— Ý ông muốn gì?

Muôn cai thuốc phiện, muôn chữa bệnh tình

PHẢI TÌM CHO ĐƯỢC THUỐC

HÔNG-KHÊ

mới có thể khởi rứt được. Nhiều người đã biết như thế, chúng tôi cũng cam-đoan chắc với các ngài như vậy

Thuốc lậu và thuốc giang-mai \$60 một hộp uống khởi rứt nọc hần, không công-phạt, lợi sinh-dục. Thuốc cai thuốc phiện thứ viên \$50 một hộp, thứ nước \$100 một chai, uống một liều thời hút ngay, khỏe mạnh không sinh bệnh gì cả, đi làm việc như thường.

XIN CAM-ĐOAN NẾU SAI LỜI TRẢ LẠI TIỀN

HONG-KHE 88, ROUTE DE HUÉ, HANOI - TÉL. 755

— Có gì lạ đâu, tôi có nhận cuộc một nghìn Mỹ kim để tìm cách nào cho được tiếp kiến ông. Đây tôi xin đưa hai trăm về hai phút này. Như thế, tôi còn kiếm được bốn trăm Mỹ kim mỗi phút, tức là gấp bốn lần ông!

MỘT CÁI ĐỒNG HỒ CỦA NGA SÔ-VIẾT

MỘT người thợ đồng hồ ở Moscou vừa mới làm xong một cái đồng hồ rất lạ mà anh ta khởi công đã ba năm nay.

Ấy là một cái đồng hồ chạy hết sức đúng, máy móc có trên năm nghìn bộ phận.

Giờ nào cũng có đánh bài Quốc ca. Sáu giờ sáng, ông Vorochilor, tổng chỉ huy quân đội Nga Sô-Viết hiện ra trước mặt đồng hồ. Sáu giờ sáu phút, ông ủy viên Ordjonikidze ra thay, rồi sáu phút sau, ông Jagoda, ủy viên bộ Nội-vụ xuất hiện, rồi kế đến ông Kaganovitch, ủy viên bộ Vận tải. Cứ kế tiếp sáu phút một như thế, hết thấy những yếu nhân trong chánh giới Sô-Viết đều riêu qua trước mặt đồng hồ.

Sau hết, bảy giờ đúng thì năm mươi ngọn đèn điện bật lên và bài Quốc ca bắt đầu thì ông Staline xuất hiện.

N. H. N.

CẦU Ô

Cần người làm

Cần một người có bằng thành chung để dạy 5, 6 đứa trẻ.

Hỏi M. Đặng-gia-Vinh Hội viên làng Hành thiện, phố Xuân-trường Nam-định.

Xin việc làm

N. 89. — Thợ ảnh, tính cần thận, học lực khá, có thể làm vendeur hay giữ sổ sách trong nhà ảnh — muốn tìm việc làm, dù ở xa cũng được.

Hỏi M. P Hà 59, Citadelle Hanoi.

N. 90 — 18 tuổi, có bằng cao-đẳng tiểu học, muốn dạy trẻ, bao nhiêu cũng được, để học thêm.

Hỏi M. Lê-quang-Sinh 51 Sông-tô-lich, Hanoi.

N. 91 — Đàn bà đứng đắn, muốn tìm việc hoặc dạy học ở tư gia, hoặc bán hàng hay cầm ai ở đó. Đi xa cũng được.

Hỏi Mme. Lê-Tâm 2, rue Bruxelles, Hà-đông.

N. 92. — Có bằng thành chung, muốn dạy học trong tỉnh.

Hỏi M. Huy 50 phố hàng Sắt Nam-định.

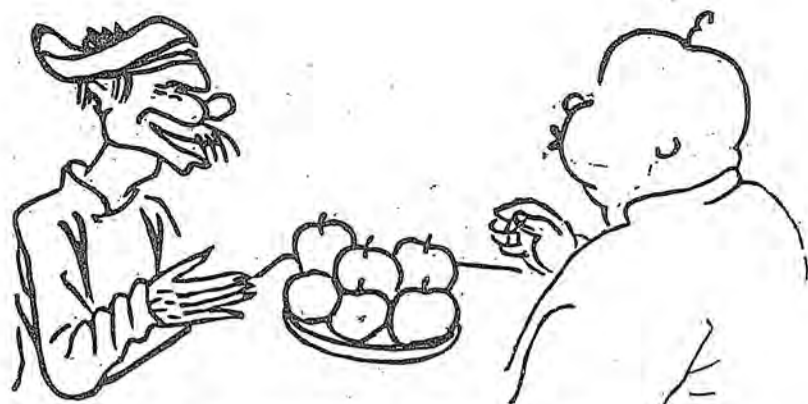
N. 93. — 29 tuổi, giỏi chữ hán, thật thà, hiền lành, có bằng C. E. P. I. muốn tìm một việc làm. Tình nguyện đi đâu cũng được. Lương chỉ cần đủ sống.

Hỏi M. Nam Thái 3, Criblage à Căm-phả port.

(Đang không mất liền)

Cải chính

Mục « Tô mò », bài « Bạn con sen » : ông Ernest — Lafont, thủ tướng bộ Vệ-sinh, xin đọc là : ông Ernest Lafont, thượng thư bộ Vệ-sinh.

— Đâu năm xin tặng bác mấy quả « bom ».

ĐI TÂY của LANG DU

(Tiếp theo)

T RÊN thành một cái bễ trồng sen tôi thấy ngồi xoay lưng về phía tôi, một người học-sinh Annam đang mãi cúi đọc một quyển sách. Tôi đoán là người quen, bèn lên tiếng để người ấy quay lại. Tôi nhận ra anh Thái, người mà hề cứ thái hành là nước mắt chảy ra ràn rụa. Tôi nhìn kỹ thì mặt anh lúc đó có ngấn lệ. Tôi ngạc nhiên hỏi :

— Anh đương thái hành ?

Anh Thái đáp :

— Không, làm gì có hành mà thái.

Tôi đương học.

Tôi cũng cười :

— Học mà lại chảy nước mắt được.

Anh cười gượng, gấp sách lại nói :

— Ừ nhỉ.

Bỗng tôi thoáng thấy ở quyển sách của anh thò ra một mẩu giấy giấy thép xanh. Tôi chột hiệu, vội đặt tay lên vai anh Thái, ân cần hỏi :

— Anh có tin gì buồn ?

Hỏi gặng mãi, anh mới đưa cho tôi tờ giấy thép báo tin vợ anh ở bên nước nhà mới chết được vài hôm nay. Tôi hết cả tươi cười, yên lặng cúi đầu. Ngay bên cạnh tôi, một bông hoa sen bé nhỏ tiêu-tụy, cành rã rời, hình như đương cùng chúng tôi buồn rầu về thân phận lạc loài ở nơi đất lạ. Tôi nhìn anh Thái, rồi nhìn đóa hoa sen và đoán rằng anh ra đây để ngắm hoa sen và trông trọng đến những cảnh cũ ở bên nước nhà. Anh Thái hiểu ý, vội nói chữa :

— Tôi ra đây để học cho quên đi, nhưng không thể được.

Một làn gió nhẹ đưa qua, thoang thoang hương thơm của bông hoa sen đã lặn.

Muốn an ủi anh Thái, tôi rủ anh đi Paris chơi.

Anh Thái đáp :

— Tôi không có tiền.

Tôi đáp :

— Tôi cũng vậy.

Không đi Paris được, tôi đành tạm mời anh Thái ra hàng cà-phê để an ủi anh vậy. Trước khi vào hàng, tôi đem lại tiền trong túi, thì còn vừa

đúng bốn quan. Tôi bảo anh Thái :

— Anh muốn uống gì thì uống, miễn là đừng quá số bốn quan.

Anh Thái đáp :

— Anh không lo, tôi chỉ uống đủ để nuốt cái sầu của tôi thôi.

Hai người lại trở nên vui vẻ và ngồi bàn tính truyện đi Paris.

Đương nói truyện, tôi thấy anh Quang bước vào hàng. Anh tiến đến phía chúng tôi nói :

— May quá !

Tôi đâm lo, đem lại số tiền trong túi, thì vẫn chỉ có bốn quan. Tôi hỏi anh Quang :

— Anh có tiền đấy chứ ?

Anh Quang thần-nhiên đáp :

— Đám ai ra ! Bồi ! Lấy ba cốc Porto.

Tôi không còn hồn vía nào nữa. Tôi bấm tay anh Quang, nhưng anh nhất định không nghe. Một lúc sau, khi trước mặt ba người đã có ba cốc rượu đỏ tươi, anh Quang mới bảo tôi :

— Anh Lãng-Du có thư bảo đảm ra hội mà lấy.

Có thư bảo-đảm tức là có tiền ở nhà gửi sang. Tôi mừng quá :

— Nhưng đào đâu được hai quan để cho người đưa thư bây giờ. Tôi chỉ còn có bốn quan để trả tiền rượu thôi.

Anh Quang nói :

— Còn bốn quan thì cho họ cả bốn quan.

Tôi đến hội đợi một lúc lâu thì quả nhiên có người đưa thư, đưa cho tôi một bức thư bảo lãnh. Tôi ký số, rồi trong lúc sung sướng, đãi bác ta cả 4 quan còn trong túi.

Tôi bóc thư ra, nhưng, lạ quá, trong phong-bì không có mandat. Xem nét chữ mới biết đó chỉ là một bức thư của cô tình-nhân tôi gửi sang hỏi thăm. Đại khái bức thư nói :

— Em có lời hỏi thăm anh. Từ độ anh đi không ngày nào là em không khóc giọt vắn giọt dài, trong lúc em viết bức thư này, em cũng không cầm được nước mắt. Anh cứ nhìn kỹ hai chữ « có lời », hai chữ đó sẽ dĩ nhòe như vậy là vì nước mắt em nhỏ xuống đó.

Tuy bực mình hết sức, tôi cũng cố lấy trí của một nhà trình thám để xét đoán những chữ nhòe đó. Tôi tự bảo :

— Những chữ đó nhòe, một là vì cô tình nhân tôi lấy nước bọt soa cho nhòe, hai là lấy rượu sâm-banh. Nếu nước mắt thì không đời nào lại kẻ lè lỏi thối như vậy. Tôi sẽ nhờ anh Thái, một nhà hóa học phân chất họ.

Nghĩ đến hai anh Quang và Thái đương ngồi trước mấy cốc rượu đợi tôi mang tiền về trả nhà hàng, tôi cũng muốn khóc như cô tình nhân của tôi. Tôi toan đuổi theo người đưa thư để đòi lại bốn quan, nhưng họ đã đi xa mất rồi.

Tôi phải vội vã đi vay các nơi. Lúc đem tiền về hàng cà-phê thì hai anh Quang và Thái đã uống đến cốc thứ ba. Anh Thái xem chừng say lắm. Uống xong một tợp rượu, anh lại lè-nhè bảo anh Quang :

— Tôi không bằng lòng thái hành đâu.

Tôi lấy làm mừng rằng anh Thái đã quên được cái buồn vợ chết. Yên trí, tôi gọi bồi lấy giấy viết mấy giòng cho tình nhân tôi. Viết xong, tôi dùng ngón tay vào rượu soa nhòe hẳn mấy giòng chữ và để xuống dưới cùng :

— Lúc viết cho em bức thư này, nước mắt anh nhỏ xuống như mưa rào.

(Còn nữa)

Lãng Du

SỮA NESTLÉ

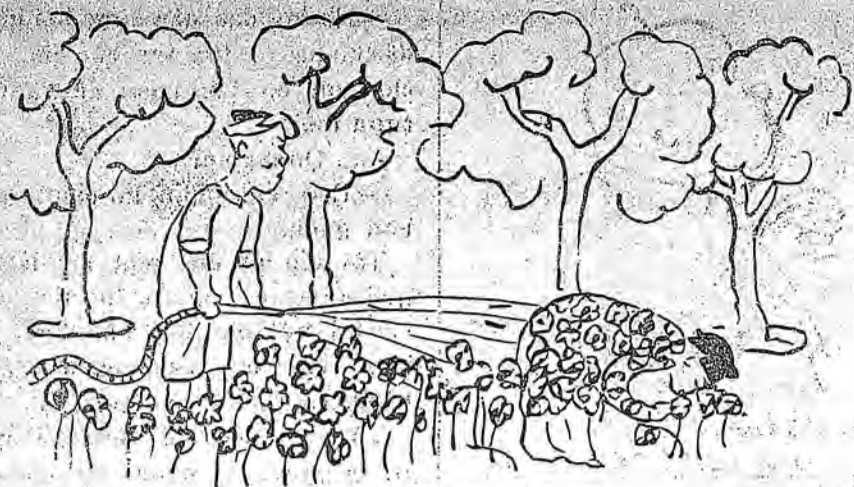
Hiệu con chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẬU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh, và các nhà thương bình, v. v.
Ở TRUNG-KỲ, BẮC-KỲ VÀ CAO-MAN

NGƯỜI KHẨN (có mắt giả) — Bấm đầu lay ngải, con... người trần mắt... xé.

NGƯỜI TƯỚI VƯỜN CẬN THỊ

CUỘC THI

To truyện thực

TRONG số Mùa xuân thứ hai, *Phong hóa nhật ở Hanoi* báo một hạt đậu đọt trong trăm, nghìn hạt đậu đọt khác. Thế là cả tòa soạn *Hanoi báo* hoạt động hẳn lên.

Rồi, người giỏi tu từ học (Rhétorique) ra ôn, người thi tìm « một cái thí dụ rất Annam », người thi đi khảo cứu về loài ong (vì tổ ong đã dùng làm hình ảnh thí dụ cho một văn sĩ). Một ông tìm được một đoạn sách của *Maeterlinck*, liền báo tin mừng cho mọi người cùng biết. Rồi...

Rồi tức khắc các ông viết hai cột báo để cãi lại chúng tôi.

Kể ra thì bài biện luận ấy nghe cũng hùng hồn.

Và... cũng lúng túng.

Câu truyện cái chừa với cái bị chừa hay lắm.

Đoạn sách của *Maeterlinck*, các ông chép đúng lắm.

Được. Thế rồi sao nữa? Cái câu vi von của ông Anh-Vũ có khỏi ngớ ngẩn đâu?

Thì ra, trong một tòa soạn gồm có một đội người viết chưa thành văn, tu-từ học (Rhétorique) cũng không có ích gì cho lắm nhĩ.

Viết thêm: Xem chừng *Maeterlinck* được tòa soạn *Hanoi báo* phục lắm thì phải.

Cho nên một bài thơ được giải nhất của *Hanoi báo* cũng là một bài mô phỏng thơ của *Maeterlinck*.

Hanoi báo kinh ngạc ư? Có lẽ các ông biết *Maeterlinck* « khảo-cứu-tổ-ong-gia » rõ hơn là *Maeterlinck* thi sĩ.

Người ta

TRONG phụ trương *Tiếng Dân*, cụ Huỳnh-thúc-Kháng có dịch bức thư của Hồ-Thích, bác-sĩ Trung hoa, gửi cho Thất-thực-cao-Tin, học giả Nhật và bức thư của Thất-thực-cao-Tin trả lời cho Hồ Thích, trong đó cụ bắt Hồ Thích gọi Thất-thực-cao-Tin là người

và sùng mình là ta và ngược lại.

Thí dụ :

« Hai giờ đồng hồ cùng người nói truyện, nay đã bốn tháng trời, mà ta không sao quên được ».

Cũng xin bắt chước cụ Huỳnh-thúc-Kháng và viết cho cụ một bức thư : Kính trình cụ Huỳnh-thúc-Kháng. Ta có lời hỏi thăm người và kính chúc người mạnh giỏi thì ta mừng lắm.

Một người rất phục và rất kính trọng người.

13 CHÀNG

PHÚ TRỢ GIÁO

(Bài phú này đáng lẽ đủ cả đầu đuôi nhưng chỉ xin trích đăng đoạn hợp với ông trợ giáo nhất. Thực là : trên thì dân, dưới mất đi, giữa không khuất đảng dưới gì gì Đỗ như Tiếp).

Xem thầy :

Giờ ngộ, giờ ngộ ;

Giờ tỉnh, giờ thành.

Trần gỗ, mũi lỗ,

Môi mỏng, mắt nhanh.

Tóc rậm ri sên kiêu tăng-gó, kem bôi bóng nháng ;

Ràng trắng ón rửa bằng cát-xit, vàng bịt long lanh.

Theo gương tỏ phụ ;

Lập cách công danh.

Sung chức giáo học thi-sai vào hạng nguyệt-dem-cờ lách ;

Đỗ bằng Sơ học Pháp-Việt từ hồi mìn nớp sãng vanh.

Đã chẳng tiền làm cha mẹ dân, ba bị, chín quai, mười hai con mắt ;

Thời cũng đạt làm thầy giáo giỏi, một ngày, hai buổi, mấy túi trẻ ranh.

Này con ông hàn bát sách ;

Nọ cháu ông lý ba vành.

Đưa kèm nhèm mắt đỏ ;

Đưa thò lò mũi xanh.

Hết nghèo ngao lăm nhảm ;

Lại viết lách tập tành.

Át-tăng-xương những tụi trẻ con, thầy kêu chơi với ;

Lạ vật-xò là con bó cái, trò học liên thanh.

Đỗ-như-Tiếp

Các thứ sách quý

Quyển « Đông-Dương của Ngột » ngoài bài tựa của ông Toàn-quyền ra còn có cái bia là đặc sắc. Bia làm bằng thiếc (hay nói cho đúng bằng thứ giấy giả thiếc). Bọc bằng thiếc để phòng khi gió nổi, « Đông-Dương của Ngột » của ông Lãng. Khỏi cháy ra. Nhà văn khéo phòng xa thật.

Lại có một quyển nữa (quyển Hoàng Oanh gây cảnh) bia màu sục-cù-la. Quyển sách giống bánh sục-cù-la, đến nổi sờ vào xong tưởng như thấy rít tay, muốn đưa lên mồm mút. Quyển sách ấy tuy chưa bán được mấy, nhưng có một cái lợi hiển nhiên: ai đòi bụng cứ việc đi qua các cửa hàng có bày quyển sách đó, nhìn rồi thả hồ nuốt nước rãi.

NHẤT, NHỊ LINH

TIN TỬ'C...

Được tin mở rao quan khuyến nông sứ (1) về dạy khôn họ về việc cấy cấy, dân cấy làng Phúc-xá nghi nghi ngại ngại chẳng hiểu bấy lâu mình cấy cấy như thế có thật là cấy cấy hay không.

Cũng vì sợ thế thật ra không phải thế—9 giờ sáng hôm 14-1-36, khi quan cấy về lại đình làng họ để dạy khôn cho họ, họ đã đều chèo thuyền ra cả bãi giữa sông Nhị-hà để học khôn.

Cũng vì thế mà ngồi trước những hơn mười cụ thỉnh giả, xưa nay chỉ thích tô tô lôm, quan cấy chỉ đọc ón lại những bài nói về cách nuôi lợn, cách tằm miến, cách trồng g cau, trồng chanh để các cụ thí nghiệm thử. Còn việc cấy cấy, ngài không hề động đến.

Rồi cứ thế cho đến mười giờ rưỡi, các cụ, —vẫn hơn mười cụ—thỉnh giả thích tô tô lôm ấy, và có cả ba tên luân vác ba cây cờ chạy

(1) Công việc của ông khuyến nông sứ là dạy dân cách trồng thế nào cho cây mọc trở lên, chứ không mọc trở xuống đất. Cây nào không chịu thổ lợc, này quả thì ông lấy riêm đốt đi tức khắc lợc và quả phải thò ra, tuạ-tuạ. Hiện ông đã đi nhiều làng để dạy, dân và để thí nghiệm cái môn bị truyền của ông

L. T. — Ông đổ về canh nông, ông làm ơn bảo đảm cách nhìn mây để đoán trước được mưa.

— Không khó gì! Khi nào cụ thấy mây đi thụt lùi là mưa đó.

heo nữa, lồng đưa quan khuyến nông sứ lên xe-rùa... về Hanoi.

Tin thêm: lúc đọc bài có chữ lúa mạch, quan cấy không hiểu, hỏi nghĩa các cụ thỉnh giả. Thật không may cho quan, mà rất đáng thiệt hại cho dân là hơn mười cụ thỉnh giả đều không biết. Quan cấy cứ nhất định về khảo cứu lại hai chữ ấy. Thật may cho dân các làng khác.

Tin sau cùng: vì sợ quan khuyến nông sứ bỏ về lần nữa nên dân cấy làng Phúc-xá đã biết cấy cả rồi.

Dân không biết cấy.

VỀ CUỘC THI VẼ TRANH QUẢNG CÁO VỞ KỊCH ĐOẠN-TUYỆT

Vì ngày khi sắp, nên cuộc thi vẽ tranh quảng cáo cho vở *Đoạn-Tuyệt* hoãn lại, đến tháng *Février* mới hết hạn.

Mong các nhà mỹ-thuật trú ý.

Xin nhắc lại là vẽ 1, 2 hay 3 màn, khổ 30x40cm

Chúng ta nhân tháng *Avril* sẽ diễn tại nhà *Hà Tây Hanoi* để giúp một việc nghĩa và các vai đon; lại sẽ hiến bà con một buổi hát kịch đáng

Tranh vẽ xin gửi về:

ÍCH PHONG 20 phố hàng Nón Hanoi

— Thằng cháu tôi không đi học đâu cả, mà mắt có ba chục bạc được cái tú tài phần thứ nhất.

— Thế ông làm thế nào mà mất ít thế?

— Ấy không, cháu nó mua 20 sách rồi học ở nhà

KHUYE PUBLIS STUDIO

CAO BÔ-PHÔI LẠC-LONG

SỐ 1. PHỐ HÀNG-NGANG. HANOI.

CHỮA CÁC BỆNH-HO BỆNH-PHỐI VÀ ĐỐ-PHỐI CÓ BẢN CẢ Ở PHÁP. VÀ NGOẠI-QUỐC.

Chưa ngày đứng rui rắng, vì trúng đực phổi chong như tam an giầu

CAO BÔ-PHÔI LẠC-LONG

SỐ 1. PHỐ HÀNG-NGANG. HANOI.

CHỮA CÁC BỆNH-HO BỆNH-PHỐI VÀ ĐỐ-PHỐI CÓ BẢN CẢ Ở PHÁP. VÀ NGOẠI-QUỐC.

Chưa ngày đứng rui rắng, vì trúng đực phổi chong như tam an giầu

Cùng các bà trong khi th sản, hay sau khi đã n

Các bà vẫn thường nói câu: Đản ông vượt biển có chúng. Đã biết sự thai nghén là cần, là trọng mà sao các

Nên lại ngay hay viết thơ về lấy một quyển: « B Chúng tôi sẽ xin tặng hầu các bà không lấy tiền. Quyển nghiên cứu trên 20 năm, biên tập đủ mọi phương pháp để bảo sinh đẻ và khi đã sinh đẻ rồi, rất công phu, rất hữu ích cho các thuốc rất hiệu nghiệm về khoa phụ nhân thai sản, chỉ bảo đủ r tục lệ xưa rất phù hợp cho các bà dùng khi hữu sự. — Vậy th chẳng lại hoặc viết thơ về xin một cuốn đó.

VÔ-VĂN-VĂN ĐƯỢC PH

Chi-cuộc HAIPHONG
103, Boulevard Bonnal
Téléphone 248

Tổng đại-lý NAMDI
Thọ-thế-Đườn
269, Rue Paul E

ĐỜI MƯA GIÓ

TÔI sẽ hối-hận biết bao nếu tôi quên nói đến hai tác giả quen biết của hội thầy mọi người. Khai-Hung... và Nhất-Linh...

Tác giả tự hỏi: khi đã sa ngã vào đám bùn đen, vào trong cái cuộc đời khốn khổ của người sống làm vợ khắp người ta, thì người đàn bà có thể trở lại cuộc đời trong sạch nữa không?

Đọc hết trang cuối cùng cuốn tiểu thuyết đó, ta còn giữ được những cảm tưởng gì?

Trước hết, ta thấy « Đời Mưa Gió » là một thiên tình sử cảm-dộng. Ai đọc qua mà vẫn thấy lòng thâu nhiên thì quả là người đáng phục!

Văn chương trong cuốn tiểu thuyết này thực điêu-luyện và mỹ-tệ. Câu văn viết giản dị, gãy gọn, mạnh mẽ, chắc chắn, gồm bởi những tiếng khéo chọn lọc, vừa lưu loát vừa thích hợp với những ý tưởng mà tác giả muốn phô diễn.

Từ đầu tới cuối cuốn sách mà ai ai cũng nên đọc, không có một câu nào dang dở hay một câu nào cần phải thêm. Lời văn đã trong trẻo mà tâm lý người trong truyện lại thấu đáo: tác giả hẳn đã thấu biết những quang đời mưa gió ấy và hẳn đã trải qua.

Thường tình người ta (đàn ông hay đàn bà cũng vậy) tuy muốn nâng cao tâm hồn lên cõi đời lý tưởng cao siêu, nhưng cũng ham muốn được nếm trải những vị tình đắng cay trong vòng tội lỗi.

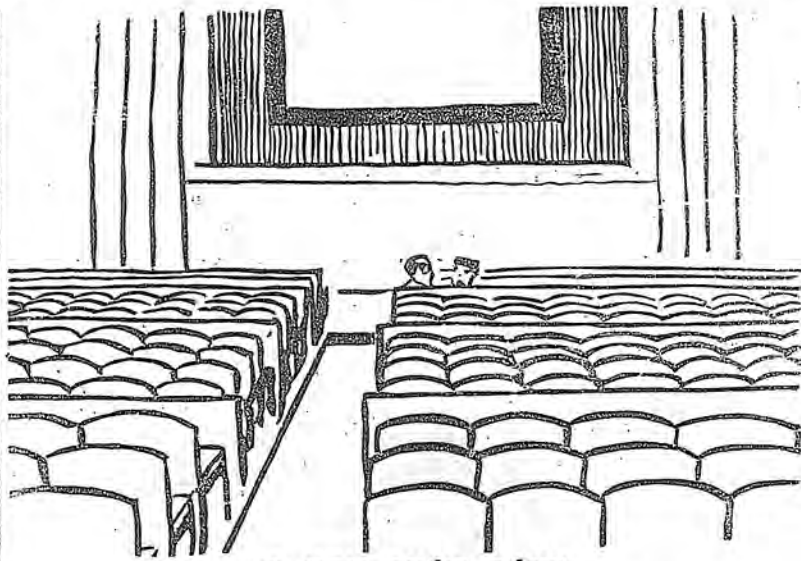
Lời kết luận của tác giả « Đời Mưa Gió » tuy có vẻ bi-quan, nhưng thực là mạnh mẽ và hợp với sự thực.

Cùng với cuốn « Đoạn-Tuyệt », « Đời Mưa Gió » sẽ còn mãi mãi. Bây giờ và sau này, người ta đọc vẫn thấy ham và thấy có ích lợi nữa.

(Lược dịch báo l'Œuvre)

Cải chính

« Bức tranh vân cầu » trang 4, cột 2, câu: « Nhà báo bên đưa theo... » xin đọc: Nhà báo bên đưa theo...

ĐI XEM CHỚP BÓNG

- Hôm nay vắng người đi xem, họ đóng cửa chắc không hay.

hạt đậu đơn

Tu từ học

N. D. Cạo xin hiến các nhà tu từ học bên Hanoi báo mấy hạt đậu đơn khá đơn nhật trong Mộng ngày hè (Hanoi báo số 5):

1o/ Hôm ấy chung (sic) tuần tháng tám nắng trời thu kín đảo giới(sic) xuống muôn vật một màu vàng nhạt ấm áp, êm đềm.

Phải là một nhà tu từ học mới dám viết: « nắng trời thu rơi xuống muôn vật một màu vàng... »

Nói: « họa-sĩ Trần-bình-Lộc rơi xuống làng văn » thì ai cũng hiểu. Nhưng nói: « họa-sĩ Trần-bình-Lộc rơi xuống làng văn cuốn tiểu thuyết Giang Hồ, » thì chỉ các nhà tu từ học bên Hanoi báo hiểu được mà thôi.

2o/ Nàng Bích từ trưa đến giờ như tinh nhanh thêm, thấy tôi ngộ ý ấy, ngộ tôi cười ra dáng thừa biết bụng si-tinh của tôi, đồng ý ngay.

Đó là một câu văn đầu voi đuôi chuột của một nhà tu từ học bên Hanoi báo. Tôi lại nhớ đến một câu văn trong tiểu thuyết Giang Hồ. Xin lược trích ra đây cho vui:

Tôi nghĩ tới khi hết môn tiền nhỏ tôi hiện có đi, khi tôi phải chạy về nháo-nháo những bức tranh quảng-cáo cho những chủ lái buôn ngu xuẩn hay tô điểm cho những quyền sách hề cứ đọc đến là muốn quảng đi rồi cho có bữa, không thể chứa chấp nổi Xuân trong nhà được nữa, nên đành phải ứng thuận đề Xuân đi, vì sợ Xuân đến lúc ấy cũng không ai mượn nữa thì rày.

Lời chú-thích của N.D.C.: chữ đi trong « tôi hiện có đi » ăn theo

chữ hết, câu « cho có bữa » ăn theo câu « phải chạy về ».

Ông T. B. L. ý chừng là một nhà tu từ học bi-hiêm,

Rất thế nào được?

Trong bài « Dĩ vãng », T.T.T.B. số 89.

— Mỗi lần đến, không bao giờ ông ta quên rất trong mình một ngao thuốc phiện.

Rất ngao trong mình cũng đã khó, chứ đừng nói rất ngao thuốc phiện nữa. Cái ông lão ấy rõ oái-oăm!

Tiếng trẻ... con

Tiếng trẻ số 12, trong bài « Riều cọt ».

... Nhưng không khi nào làm chân mũi với những nghị-lục chỉ vì yếu thế mà bại trận.

Nếu văn giản dị hơn, minh bạch hơn thì lại ra văn người lớn mắt, còn đâu là « tiếng trẻ... con » nữa?

N D.C.

Cours particuliers

préparant aux divers examens et concours des cycles primaire supérieur et secondaire par des professeurs bacheliers et licenciés.

C. par Correspondance:

de Français, d'Annamite et de Mathématiques — Pour tous renseignements s'adresser à M. VU DINH LIEN DIRECTEUR DES C. PAR CORRESPONDANCE DE L'A.J.S. 99, ROUTE DE HUÉ HANOI

B Ú C TRANH TIÊN

(DUYÊN BÍCH CẦU)

TRUYỆN DÀI BẰNG THƠ CỦA THẾ LỮ

IV. HỘI XUÂN

Chân nhịp khúc đàn trong mộng tưởng. Lời thơ tung cánh lượn theo sau, Uyên khoan thai bước trên đường cỏ, Trong đám người nô-nức bước mau.

Thần thơ, chàng tới một ngôi chùa. Ở đây năm năm hội Ngọc Hồ Đón gọi bốn phương trai gái lịch Đưa nhau xem mở cuộc thi hoa.

Trong chùa, đèn nến say màu khói, Ngọn lửa rung theo tiếng khánh chuông. Thành kính, đó đây người khẩn nguyện, Tâm lòng chiêm ngưỡng tỏa theo hương.

Thăm đứng sau bồn mộc, vãn vơ, Tú-Uyên như thấy cả hồn xưa, — Cả hồi thơ ấu tình tư thắm — Trong khói hương nồng vẫn thoảng đưa.

— Bao năm, bao tháng, đã xa rồi, Ý niệm còn đây, chẳng chút phai. Nhắc nhớ những tình man mác cũ. Lòng sinh lác-đác bóng chiều rơi... —

Chàng nhớ xưa kia, cũng dịp này, Cũng bâng khuâng ở cạnh bồn cây, Mơ trông âu yếm bao người đẹp: — Tuổi trẻ, nhưng lòng đã đắm say.

Những trang nhan sắc thắm, tươi, ròn, Có bạn đâu vì đưa trẻ con. Cánh lụa áo xiêm tha thướt lượn, Mọc sinh thờ thần đứng thon von.

Đưa trẻ riêng mang khối hận lòng, Ư tình chan chứa cả non sông, Dừng-dừng buồn tủi trào ra lệ, Tế tái thăm kêu tiếng náo nùng.

Trở vào than thở bên phương trượng: Trên bệ, sau hàng khói thẳng lên, Trong bóng vàng, son, lồng ánh lửa, Mắt Uyên bỗng gặp mắt thần tiên.

(Còn nữa)

Thế-Lữ

thai nghén, lúc sinh nở nhị khai hoa!!!

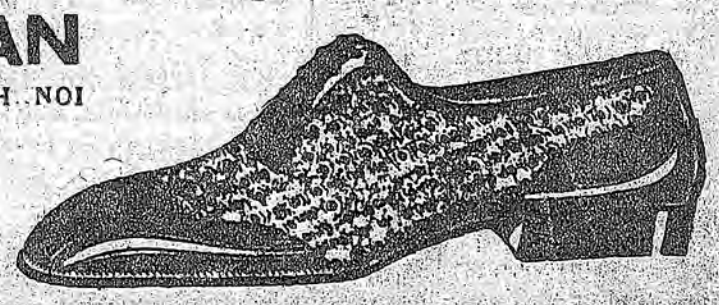
chúng bạn, các bà vượt cạn chỉ một mình!!! o các bà vẫn cứ thờ ơ, coi thường, coi rẻ!!!

« BỘ MÁY SINH SẢN »

... học sĩ VŨ VĂN VÂN tiên sinh đã xây công đồ bảo hộ tính mệnh cho các bà trong lúc thụ thai khi cho các bà nhiều lắm. — Tiên sinh lại kể nhiều đơn bảo đủ mọi phương sách kiêng khem cùng là sửa đổi ít — Vậy thì các bà còn ngần ngại, do dự làm chi nữa mà

PHÒNG (Thudaumot) NAMDINH Chi-cuộc HANOI Đường 86, Rue du Colón Paul Bert Téléphone 98

Giày kiêu mới mùa bức 1935 bằng vải « Thông Hoi » đi rất mát chân, đẹp và bền hơn các thứ vải thường — Có trước nhất ở Đông-Dương tại hiệu VAN-TOAN 95, PHỐ HÀNG ĐÀO, H. NOI giá mỗi đôi từ: 3\$50 trở lên có nhiều kiểu khác nhau rất đẹp và lạ mắt chưa đâu có. Có catalogues gửi đi các tỉnh

MAI HƯƠNG VÀ LE PHONG

VII. — MẶT ĐỐI MẶT

PHONG liền nhẩy lên một chiếc xe kéo gần đó, dục xe chạy nhanh hết sức, mắt vẫn nhìn dán lấy màu áo người thiếu-nữ, miệng lầm bầm :

— Lần này mà trốn thoát thì một là cô ta có phép lạ, hai là... chính mình là một đồ tởm.

Anh định bụng rằng sẽ dùng hết cách để dò biết tung tích người con gái cho bằng được, sẽ đuổi theo cho đến cùng thế giới, sẽ giữ cô ta lại hỏi cho ra các điều khó hiểu, mà nếu cần, anh sẽ gọi lính cảnh sát giúp sức nữa cũng nên.

Lúc ấy thì Phong không ngờ gì nữa. Anh đoán chắc, anh tin chắc chắn rằng cô ta chính là chủ động trong vụ ám sát, một người nhảm hiểm, một tên gian ác, và thấy lòng tức giận căm ghét người thiếu-nữ như một kẻ thù.

Hai xe còn cách nhau có chừng ba mươi thước. Đủ xa để anh có thể lánh bóng được và đủ gần để anh nhận được các cử chỉ của cô.

Người thiếu-nữ hình như không để ý gì đến Phong. Hình như cô ta cũng không biết rằng anh đang đuổi theo, cứ thản nhiên như chẳng ngờ sợ gì, không một lần nào Phong thấy cô ta ngảnh đầu trông lại.

Nhưng Phong chợt giữ ý. Trên kia, người thiếu-nữ giở cái ví dầm mở ra trước mặt và đang như chăm chú tô lại cặp môi son. Anh ngồi, né sang một bên xe, cố ý cho mấy người trên chiếc xe hơi vừa vượt lên che khuất mình, và lầm bầm nói :

— Cái gương. Phải, cái gương ở vị đàn bà thính thoảng cũng dùng vào những việc khác việc trang điểm.

Chiếc xe hơi đi khỏi, nhìn lên vẫn thấy người thiếu-nữ chưa dậy vị gì. Phong khó chịu vì biết rằng trong mảnh gương thế nào cô ta cũng soi thấy bóng anh.

— Không cần. Trông thấy ta, nhưng cũng không thoát tay ta được.

Xe đến trước hiệu « Gô-đa » bị nghẽn lối, vì mấy chiếc xe hơi ở Tràng-tiền và ở cuối hàng Khay qua lại liên tiếp. Dưới này, Phong thức xe chạy lên. Người thiếu-nữ lúc ấy mới có vẻ bối rối.

Cô ngảnh trông vội lại, bảo hạ xe xuống trả tiền ; trông lại lần nữa, rồi nhanh chân bước vào cửa chính hiệu Gô-đa.

Phong không để mắt một giây.

Anh theo tới nơi thì vừa kịp thấy người thiếu-nữ thoãn-thoắt đi đến chỗ bán sách, giấy. Chỗ đó rộng và vắng người, nên Phong không sợ cô ta lẫn mất. Anh quãng tiền trả phu xe, rồi tức khắc chạy vào.

Anh sững sờ và thấy một thứ cảm giác khó chịu lạ lùng, vì, trái với điều anh tưởng, người thiếu-nữ đang ung dung đứng giờ xem một cuốn sách tây.

Phong ngừng bước lại, chưa biết nên xử trí ra sao, thì thấy người thiếu-nữ ngừng lên nhìn. Hai người đứng cách nhau không đầy một thước. Mắt cô ta

vẫn đen sáng và vẫn có cái ánh cười cợt, như lúc Phong trông thấy lần đầu.

Nửa phút lặng thinh. Sau cùng người con gái hỏi một cách rất tự nhiên :

— Lại gặp ông... ?

Làm như hai bên gặp nhau chỉ là vị ngẫu nhiên, chứ không phải vì Phong theo đuổi.

Phong không kịp nghĩ gì hết. Anh gần như quên cả các điệu kỳ dị ; nghe tiếng nói nhẹ nhàng, trong cái miệng cười tươi, với thấy cả cái dáng kiêu lệ đáng yêu của cô ta có một vẻ dịu dàng, âu yếm,

Phong cau mày :

— Tại thế, với tại nhiều cơ khác nữa. Vì cô, phải, vì chính cô, đã viết cho tôi cái giấy này trước khi xảy ra án mạng... (Phong đưa ra mảnh giấy đe dọa nhét được ở chân thang trường đại-học), và cái giấy thứ hai này lúc cô chạy trốn tôi trên đường Cống Vọng (Phong lại giơ ra cái giấy thứ hai). Lại chính cô đánh điện thoại báo cho tôi biết rằng sáng mai sẽ lại có vụ ám-sát nữa.

Người thiếu-nữ bật cười :

— Hay nhỉ. Thế nghĩa là ông cho tôi là

quyền luyến lạ thường. Anh bắt chợt thấy mình đứng phỗng người ra trước cái nhan sắc kia thì bực mình, liền đồ tội cho hai con mắt người thiếu-nữ

« Phải (anh nghĩ bụng thế) Hai con mắt sắc, đen lánh, xấu xa này, còn dấu không biết bao nhiêu điều bí-hiểm độc ác... Ta chớ tin cái bề ngoài hiền lành ».

Nhưng đó là lý-sự của trí, còn lòng anh thì có nghĩ thế đâu. Anh lại sắp thấy cử-chỉ của mình lúc đó là ngây ngô, là lố-bịch, và thấy cần phải hỏi một câu gì mới được, vì anh theo đuổi cũng chỉ cốt để hỏi cô ta kia mà ! Phong hỏi rằng :

— Thưa cô...

Người thiếu-nữ lại nhìn Phong :

— Thưa ông ?

Nhưng Phong quả quyết đột ngột, dẫn từng tiếng :

— Thưa cô Mai-Hương...

— Mai-Hương Henriette! Vàng, ông muốn dạy điều gì ?

Cách ngắt lời của người thiếu-nữ lại làm cho anh thêm khó chịu lần nữa

— Thưa cô, trong vụ án mạng ở trường cao đẳng — vụ án mạng mà cô đã biết rất rõ — tôi thấy cô là một người rất đáng chú ý một người có can thiệp mật thiết, một người rất khả nghi... cho nên tôi tưởng cần phải hỏi cô...

— Ông cần phải hỏi tôi ? Ông nghĩ tôi ? Mà tại sao mới được chứ ?

Cô ta cười, nói tiếp luôn :

— Tại tôi là một người thiếu-nữ có mặt ở trường, cũng như ông, trong lúc xảy ra án mạng ?

người chủ mưu các việc ám sát ? Một tay sát nhân đi nói trước cho người ta biết, đi tố cáo mình với người khác... mà người khác ấy lại là nhà trinh-thám phòng viên Lê Phong.

Phong không để ý đến vẻ mỉa mai trong câu nói :

— Khi người ta là sát-nhân, người ta có đủ mọi sự táo bạo. Nhất là khi người ta giết người (Phong nhìn thẳng vào mặt người con gái) biết giết người một cách quỷ quyệt như bọn buôn-thủ bác-sĩ Đoàn.

« Và lại... cô báo trước cho tôi chỉ cốt để dọa tôi, để làm cho tôi sợ cách hành động của bọn cô, sợ cô báo thù, không dám tìm xét việc này... và (Phong càng nói càng thấy lời nói thao thao không ngắt) và để cho cô yên tâm làm các điều gian ác... không e-dè, không hối-hận, thần-nhiên, bình (Trên trước mắt mọi người.)

Tiếng Phong nói sẽ, nhưng giọng quả quyết. Anh đứng gần lại người thiếu-nữ, đôi mắt nghiêm-nghị lạnh lùng như mắt thoi miên :

« Nhưng còn có tối. Trừ khi bọn cô hại được tôi, chứ còn tôi, tôi sẽ không để cho cô làm những việc tai ác ghê gớm ấy. Tôi sẽ khám phá ra sào huyệt bọn gian ác mà nay tôi đã biết những tay trọng yếu. Nếu tôi chưa có quyền bắt cả bọn, ít ra tôi cũng có cách làm cho cả bọn cô phải vào vòng pháp luật, tôi sẽ dò xét, sẽ truy nã, rồi sẽ tố cáo... Phải ! tôi có cách ! Mà chỉ nay mai thôi, bọn cô sẽ không ăn mai được trong bóng tối... »

Suốt trong mấy phút Lê Phong nói,

người thiếu-nữ dương mặt nhìn anh một cách vừa tinh nghịch, hóm hỉnh, vừa ngây thơ như đứa trẻ thấy người lớn làm một trò hay hay...

Sau cùng, cô ta cũng nghiêm sắc mặt nói lại :

— Ông làm như chính tôi là thủ phạm thực. Có lẽ ông tìm cách bắt tôi ngay bây giờ cũng nên. Mà như thế chỉ vì ông gặp tôi luôn, vì ông theo đuổi tôi và nhận được những mảnh giấy mà ông nhất định bảo là tôi viết... Trong lúc ấy thì những thủ phạm chính thức vẫn không được cái hân-hạnh ông để ý đến như tôi... Mà ông lấy những chứng cứ gì buộc cho tôi là thủ phạm mới được chứ ?

Phong thấy những lời ấy nói ra một cách thành thực, bạo dạn và lại có lý uấn cũng hơi lấy làm khó nghĩ. Nhưng anh nhớ lại những cử chỉ lạ lùng của cô ta từ lúc sáng, nên thông thả trả lời :

— Có những trường hợp khác thường, tôi thấy cô ra mặt rồi lại tìm cách lẩn tránh... Tại sao cô lại trốn tránh tôi ?

— Tại sao tôi trốn tránh ông ? Mà tại sao ông lại tưởng tôi trốn tránh ? Để khi người ta theo một người đi trước, thì người đi trước nhất định là một kẻ chạy trốn ư ? Ở thế thì những ý nghĩ của ông, kẻ cũng giản tiện thực... Mà...

Bỗng nhiên, người thiếu-nữ im bặt, đôi mắt lăm lét. Cô ta cố sức giấu sự bối rối mà không được, khiến Phong quay lại nhìn, giật mình kinh ngạc.

Anh vừa thấy hai người lạ mặt bước vào.

Một người bé nhỏ, trạc 30 tuổi, mặc quần áo tây màu tím thẫm, đeo kính trắng, cổ quần cái phu-la lụa nữ sắc, trước ngực sợi giây đồng-hồ vàng đeo lủng lẳng mấy cái vuốt cũng bọc vàng. Người có vẻ giàu sang, nhưng dáng hơi què kèch. Theo sau hẳn ta là một người to lớn, lanh lẹ nhưng hơi kúm núm như một kẻ bề dưới theo một người trên.

Hắn ta ăn mặc quần áo tây màu tro, ngoài khoác cái áo đi mưa và cụt một tay trái.

— Người cụt tay !

Phong sẽ sẽ nói thế, rồi ngoắt quay lại thì thấy người thiếu-nữ đã trấn tĩnh. Cô ta toan bước tiến lên, nhưng Phong cản lại, nắm hai tay cô đẩy lùi về góc cửa bán sách là chỗ vắng nhất, đôi mắt ghé góm nhìn như hai mũi tên cắm vào mắt cô ta. Anh nói rất nhanh, rất nhỏ nhưng đủ cho cô nghe thấy :

— Dầu thế nào cô cũng phải đứng đây, phải im, không được nói, không được cử động, không được tìm cách tháo thân. Không thì tôi thế sẽ sai bắt cô ngay tức khắc. Khi Lê Phong đã quả quyết là làm thẳng tay... Cô đứng yên đấy, nghe không, đứng với tôi. . . để tôi xem hải đũa kia giờ trò gì...

Hai người lạ mặt đi qua cửa bán nước hoa, qua chỗ bày các thứ hàng vải mầu, rồi đi đến chân cái thang gác cách xa đó, đứng lại đưa mắt nhìn quanh quất như có ý tìm tôi. Phong diu người thiếu-nữ tránh vào một chỗ khuất. Lúc thấy

(Xem tiếp trang 12)

THỤT RỪ'A GIÚP!!! Các bạn lối nhà mua thuốc Lậu, Giang-Mai — Biểu thêm thuốc thụt các bạn ở xa. — Tinh giá đặc biệt với anh em lao-dộng.

Lậu. — mới mắc : buốt tức ra nhiều máu, có khi lẫn cả máu đùng — **kinh niên :** tiểu tiện thông có vẩn, ít máu hoặc sáng ra một vài nhọt đùng thuốc số 7. — **chưa rút nọc :** khi rã máu, nước tiểu có mảng rời, quy đầu sưng, — ra rã gà hoặc buồn ngứa trong ống tiểu, dùng thuốc tuyệt nọc lậu số 9 thuốc lậu đều giá

0\$60 một hộp. — Khi khỏi lậu mà nước tiểu khi trong khi đục hoặc đau lưng mỗi xương, hoặc gi-tinh mộng-tinh thì dùng. « **Kiên-tinh-tu-thận hoàn** » mỗi hộp uống 5 ngày giá 1\$50. **Giang-Mai :** Lên mụn ở quy đầu, phát hạch (soái) hoặc lở loét khắp mình mọc mào-gà, non-khê rất gần rất thối

đau xương rụng tóc, rức đầu, lưng lay rãng hay thối mồm, cu-dinh, thiên-pháo dùng thuốc số 21 đều khỏi chắc chắn giá 1\$00. **Đàn-bà lậu :** 7 phần 10 bệnh chỉ ở đường âm hộ (voie vaginale) còn 3/10 bệnh phát cả ở Âm-hộ (vagin) và ống tiểu (urèthre). Bệnh ở ống tiểu thì cũng buốt tức như đàn ông. Nhưng nếu chỉ phát ở đường âm-hộ (voie vaginale) thì khác, nghĩa là không

buốt tức, tiểu tiện như thường, vẫn êm ái mà ra nhiều mủ giống như người có nhiều khi hư, thính thoảng thấy hơi tức và nóng ở cửa mình. Để quá trùng ăn vào tử cung, buồng trứng thì nguy hiểm. Phải dùng thuốc số 4 mỗi hộp uống 3 ngày giá 1\$20 và Cao hút độc trừ khi bệnh số 17 mỗi hộp dùng 2 ngày giá 1\$00.

THANH-HÀ DƯỢC-PHÒNG 55 Route de Hué (phố Chợ Hôm) Hanoi... là nhà thuốc chuyên trị bệnh tình, — Nhận chữa khoán — Có phòng thụt rửa. Có danh-y coi mạch cho đơn bốc thuốc và chế các thứ cao, đan, hoàn, tán chữa các bệnh người lớn trẻ con. — **Đại-lý :** Sinh-Huy Dược-diểm 59 Rue de la gare Vinh

TIÊU SƠN TRẮNG SĨ

Truyện dài của KHAI-HUNG

THIẾU nữ bảo chủ quán:
— Tôi đã đón hộ ông đủ số năm ngài khách trọ rồi đó. Vậy tiền thuê cửa hàng trâu nước, ông liệu chăm chước cho.

Nhưng không đề ý đến thiếu nữ, chủ quán cuống quýt, sẵn sóc chung quanh năm người khách quý, vì cứ liếc trông diện mạo sáng sủa và y phục chững chạc, chủ quán cũng đoán biết rằng bọn kia là con nhà thế phiệt:

— Thưa chư tôn ông, chư tôn ông chừng người Kinh Bắc?

Thật ra, chủ quán rất thông minh, thoạt nghe mấy mẩu truyện của năm thầy khóa đã biết các thầy người vùng bề, nhưng vờ hỏi chệch đi, làm ra mình ngờ ngẩn thật thà không lưu tâm đến một việc gì hết. Ở thời loạn, ở thời vua tôi không thực bụng yêu nhau, thì sự ngờ-nghech ngày-thơ là một nết rất tốt, vì ít ra nó cũng tránh cho mình sự ngờ-ực của bọn thám tử. Phải, biết đâu trong năm thầy khóa lại không có một thầy là thân nhân của quan tổng trấn Võ-văn-Dũng. Khắp Bắc thành còn nao núng về câu chuyện xử tử một người học trò, vì người ấy trong lúc ngà ngà hơi men đã đọc cho bọn nghe bài thơ cảm khái, có giọng mỉa bọn tôi triều đình Tây-sơn là một bầy con nít, năm cha, ba mẹ. Việc ấy chắc chủ quán chưa quên, nên nay gặp mấy ông đồ trẻ tuổi kia, chẳng giả vờ đóng vai dân đen. Nhưng một người trong bọn nghe câu hỏi của chủ quán thì thẳng thắn trả lời ngay:

— Không, chúng tôi sinh trưởng ở vùng Sơn-nam-hạ cả. Tôi người Xuân trường.

— Thưa chư tôn, có ai người phủ Kiến-xương không?

— Có, tôi.

Người vừa trả lời tức là thầy trẻ tuổi đã có chiều muốn lợi là với cô hàng trâu nước.

— Vậy chắc tôn ông có biết tiếng quan Thanh xuyên hầu?

Người kia cười, tự đắc:

— Biết tiếng! Biết thân ấy chứ lại! Tôi người cùng làng với ngài. Nhưng sao ông biết Thanh xuyên hầu?

Chủ quán hơi cuống:

— À!... Tôi biết tiếng,... vì ngài làm trấn thủ Lạng-Sơn.

Rồi lảng sang truyện khác, chàng cất tiếng gọi:

— Bớ tầu bảo!

Mấy thầy khóa khúc khích bầm nhau, thì thầm:

TÓM LẠI TỪ ĐẦU

Phần thứ nhất — Quang Ngọc giết nhà sư dám dâng trụ trì tại chùa Tiêu Sơn, rồi cùng Nhị nương, Phạm Thái, Lê Báo và hơn nghìn tráng sĩ, cự thần nhà Lê lập nên đảng Tiêu Sơn để ngấm chống cự với triều đình Tây Sơn. Khi đã cứu được Lê hoàng phi và đưa bà đi trốn tránh ở trấn Lạng Sơn, thì đảng Tiêu Sơn bị khốn sau một trận đánh phá phủ Tr. Quang Ngọc, Lê Báo và Trịnh Trục phải ẩn núp trong một cái hầm kín ở chùa Tiêu Sơn.

Phần thứ hai — Phạm Thái đương tính toán việc khởi nghĩa với Thanh xuyên hầu, trấn thủ Lạng Sơn, thì bỗng hầu bị đầu độc từ trần. Chàng đưa linh cửu thanh xuyên về Thanh nê. Rồi ở đấy chàng cứu được Long Cơ toan tự tử theo chồng. Quỳnh Như, con gái Kiến xuyên hầu, và em gái thanh xuyên hầu, có chiều cảm động về tài đức của chàng, nhưng chàng quả quyết ra đi để theo đuổi việc lớn. Tới hạt Kinh Bắc, và được tin đảng Tiêu Sơn đã vỡ, Phạm Thái quay về Bắc thành.

Bắc thành đương gặp kỳ thi cống sĩ. Năm thí sinh theo một cô hàng trâu nước đến trọ quán Bạch phượng.

— Chà! Lão quán này có lẽ là một tay văn-sĩ chẳng! Gọi người hầu rượu là tầu bảo, tầu biếc cần-thận.

Nghe gọi, một người trẻ tuổi chạy ra. Gương mặt chàng sáng sủa, điệu bộ chàng nhanh nhẹn, khiến ai thoạt trông cũng thấy chàng khác bọn hầu hạ trong các tầu quán xưa nay:

— Dạ, bác truyền con làm việc gì?

— Anh đi sắp rượu ngay hầu năm ông cống soi nhé.

Một người khách cười:

— Chúng tôi đã thi đầu mà ông vội tôn chúng tôi lên cống sĩ, bác sĩ?

Một thầy khóa gật, cười tinh đáp lại:

— Phải đấy, chư tôn huynh ạ. Chúng ta chẳng nên đề cô hàng mong đợi. Phải không, ông quán?

Chủ quán cười nịnh:

— Vâng. Nghe đầu cô hàng cũng là một nữ thi-sĩ ở vùng Kinh Bắc mới tới kia đấy. Có thể hầu truyện văn thơ chư tôn được.

Cô hàng chau mày:

— Ông cứ chế riếu làm gì thế! Chúng tôi nữ nhi nan hóa dám đâu học thói mùa diu qua mắt thợ.

Khách văn nhân đưa mắt nhìn nhau,

— Thưa chư tôn, chư tôn đã thi thì thể nào cũng đậu. Trước sau có khác gì.

Cô hàng trâu nước quay lại nhìn các thí sinh và mỉm cười rất có duyên:

— Xin mời chư vị hãy lại soi chén nước chè nóng cho ấm bụng đã.

có ý gờm gờm. Thì cô hàng lại nói tiếp:

— Thưa chư quý vị, ban nãy chư quý vị nói gửi lều chiếu cùng hành lý ở đâu để em xin đi lấy về.

— Thôi chớ dám phiền cô.

Chủ quán đứng lên đỡ lời:

— Đề tôi sai người đi ngay. Xin chư tôn ho vài chữ. Vậy ở đâu ạ?

Một thí sinh đáp:

— Ở nhà ông cử Lan, phố... à, ở cửa ô Ưu-nghĩa.

Cô hàng thấy ông đỡ tránh cái tên phố hàng Mắm, thì quay đi mỉm mỉm cười. Còn chủ quán vô tình nói luôn:

— À, ông cử Lan ở phố hàng Mắm, tôi biết. Vậy xin tôn ông cho cánh thiệp, tôi bảo người nhà đi ngay.

Trong khi các thầy đồ ngồi ở phần hàng nước viết thiệp, thì chủ quán mang đến một quyển sổ lớn mà rằng:

— Chúng tôi có một điều muốn thưa cùng chư tôn. Ít lâu nay vì có quân gian phi lẫn quất trong thành làm điều phi pháp, nên đối với việc tuần phòng, quan tổng trấn rất nghiêm ngặt. Ngài có ra lệnh rằng các tầu quán đều phải có một bạ nhật ký để khách viễn phương đến trọ khai tên, tuổi, quê quán vào đó... Chúng tôi cũng biết làm như thế là phạm đến danh dự của chư tôn, nhưng chư tôn cũng lượng xét cho, nếu chúng tôi không tuân thượng lệnh thì sẽ phải tội với triều đình...

Thấy chủ quán nói năng lẽ phép, một người vội ngắt lời:

— Có gì mà phạm tới danh dự chúng tôi được. Giữ trật tự ở một nơi đô hội rộng rãi, đông đúc như Bắc thành, thì có nhiên phải cần mật.

Vừa nói vừa dỡ lấy quyển bạ để viết. Tên tuổi năm người là:

Nguyễn Thanh, hai mươi ba tuổi, Nguyễn Ban hai mươi một tuổi, hai anh em, người làng Hành thiện, phủ Xuân trường, Đỗ đắc Thăng, hai mươi hai tuổi, Đỗ đắc Tiến, hai mươi tuổi, cũng hai anh em, người làng La ngạn, phủ Nghĩa hưng. Còn người thứ năm là Trịnh Nhị, hai mươi một tuổi, người xã Thang nê, phủ Kiến xương.

Xong việc sổ sách, chủ quán xin thiệp đi lấy hành lý, rồi kính cần vái chào, để năm nhà văn ngồi lại mà tha hồ lả lơi trên ghẹo cô hàng trâu nước. Trịnh Nhị, con nhà giàu sang, vốn đã thạo khoa tán gái, nhập cuộc ngay bằng một câu khoe khoang với cô hàng:

— Cụ lớn tôi cứ bắt tôi phải đưa vài ba tên tiền đồng đi cấp tráp, xách diều theo hầu, nhưng tôi ư giản dị, nên chỉ đem có một đĩa đi vác lều chiếu. Và đi đến đâu là nhà ở đấy, phải không cô hàng?

(Xem trang sau)

Lê-huy-Phách là một nhà thuốc có danh tiếng nhất tại Hanoi. Ai cũng công nhận là không có thuốc nào hay bằng thuốc Lê-huy-Phách. Bất cứ mắc bệnh gì, dù khó khăn nguy hiểm đến đâu, dùng thuốc Lê-huy-Phách đều khỏi cả.

Các thứ thuốc chữa bệnh Phong-tinh của nhà thuốc Lê-huy-Phách là những thứ thuốc độc-tại, xưa nay chưa từng đâu có, uống vào khỏi ngay, khắp Đông-Dương ai cũng biết tiếng.

NHÀ THUỐC LÊ-HUY-PHÁCH

ĐÃ LẠI N° 149 — RUE DU COTON — HANOI

ĐẠI-LY — Lạng Sơn: 21, Rue Clamorgan. Hải-phong: 100, Bónnal. Nam-Định: 28, Rue Champeaux. Thái-Bình: 97, Jules Piquet. Tây-Hóa: Nguyễn-xuân-Thiền đường. Thanh Tâm. Nha-Trang: Nguyễn-đình-Tuyên, tailleur tonkinois. Quỳnh-hơn: Trần-văn-Thăng Avenue Khải-Định. Huế: 29, Paul Bert. Vinh: 59, Phố Ga. Saigon: 109, Rue d'Espagne. Vientiane: Phan-thị-Lộc Rue Tafforin.

Cô hàng mỉm cười :

— Vàng, tôn ông dạy rất phải.

Trịnh Nhị thích chí cười ha hả, nói tiếp :

— Lúc đã vừa ý thì lọ là phải có kẻ hầu, người hạ, thêm bận chân !

— Vậy anh người nhà của tôn ông ý chừng ở đẳng cửa ô Ưu nghĩa ?

— Phải, nó nhận được thiệp của tôi thế nào cũng theo bác chủ quán, mang hành lý lại đây. Ấy, đằng ấy là chỗ bà con. Nhưng tôi đã nói đối với nam nhi, đối với thi nhân mặc khách như anh em chúng tôi, thì mình ở đâu là nhà mình đó, phải không quý nương ? Như gian hàng nhỏ của cô nương đây tuy hẹp, nhưng lúc chúng tôi thích thì tức là lâu đài nguy nga của chúng tôi đó. Vì đối với khách làng văn như chúng tôi, sự nguy nga không ở cửa cao, nhà rộng, mà chỉ ở một chén rượu nồng, một câu thơ hay, một lời nói có duyên, một bông hoa thơm hé nở. Nhất là một bông hoa thơm hé nở.

Vừa nói chàng vừa liếc cô hàng một cách rất tinh tú, khiến bốn người bạn phải lấy làm khó chịu, vì họ chỉ sợ sẽ mắc lõm với cô hàng có cặp mắt long lanh, sắc sảo và cái mồm luôn luôn nở một nụ cười bí-mật.

Quả họ đoán không sai : cô hàng rót năm chén nước chè mạn sen thơm ngát đặt trong cái khay khảm, rồi bung lại sập mà nói rằng :

— Chả mấy khi tề điểm lại được chư hiền chiếu minh, thực đại hạnh, đại hạnh. Nay nhân hàng vừa mở, vậy tiện nữ xin Trịnh công tử ra ân ban cho một đôi câu đối treo cửa.

Trịnh Nhị vui sướng :

— Sao quý nương biết tên tôi, mà lại gọi tôi là công tử ?

— Dạ, ban nãy tiện nữ có trộm nhìn cánh thiệp của công tử.

Nguyễn-Thanh vốn biết sức học kém cỏi của Trịnh-Nhị và sợ lỡ chàng rở hết cái dốt của chàng ra, thì thực cả bọn bị xấu lây với cô hàng, nên đỡ lời ngay :

— Làm câu đối là một việc rất tầm thường, quý nương chẳng cần phiền đến cao tài của Trịnh đại huynh, xin để tôi cang đáng.

Ở hai cái cột có treo sẵn đôi liên con phượng chưa viết chữ. Cô hàng bắc ghế lấy xuống mà nói rằng :

— Thưa chư tôn, ban nãy Trịnh công tử đã làm xong một vế rồi, chỉ còn một vế nữa thôi.

Trịnh Nhị hoảng hốt :

— Xong một vế ? Tôi làm xong một vế rồi ?

— Vàng, vế ấy tiện nữ đã ghi vào mảnh giấy, đây, xin trình chư tôn.

Đỗ-đắc-Thắng đỡ lấy tờ giấy, hoa tiên của cô hàng, trong có hàng chữ thực tốt :

« Một chén rượu nồng, một câu thơ hay, một lời nói có duyên, một bông hoa thơm hé nở ».

Nghe bạn đọc, Trịnh-Nhị vỗ tay cười, tự phụ :

— Vế câu đối của tôi ?

— Vàng, của công tử. Cho hay các văn nhân thi-sĩ có đại tài văn thể, làm văn, làm thơ mà không biết rằng mình làm văn, làm thơ.

Năm người cùng lo lắng, ngẫm nghĩ. Cô hàng lại nói tiếp :

— Thưa chư tôn, kể câu ấy mà treo ở trà điểm của tiện nữ thì cũng xứng đáng, nhưng tiện nữ xin phép Trịnh công tử đổi hai chữ cho được đứng hơn, vì ban nãy, chẳng qua công tử buột miệng mà nói thành văn, chứ công tử có kịp nghĩ tới tiện nữ đâu.

Nói đến đây, cô hàng đưa một liếc rất kín đáo.

— Đổi hai chữ nào, quý nương ?

Thưa công tử, hai chữ « rượu nồng » ra hai chữ « trà đượm ».

Rồi nàng đọc lại :

— « Một chén trà đượm, một câu thơ hay, một lời nói có duyên, một bông hoa thơm hé nở ».

Cả năm ông công tử tương-lai cùng tấm tắc khen :

— Hay ! Hay ! Hay ! « Một chén trà đượm, một câu thơ hay, một lời nói có duyên, một bông hoa thơm hé nở »,

câu ấy thực đáng treo ở cửa hàng trà nước của một cô nữ văn-sĩ.

Cô hàng vờ bẽn lẽn cúi đầu. Nhưng cô hiểu rằng không nên làm cho các thầy khóa thất ngay : Cô bèn nói té tát để chữa thẹn cho các thầy :

— Thưa chư tôn, trong văn thơ đối chọi là một sự tầm thường, những bậc tài lỗi lạc không thêm để ý tới. Trịnh công tử cho một vế như thế cũng đủ nghĩa lắm rồi. Đủ nghĩa thì thôi, còn tìm một vế nữa làm gì. Vậy xin Trịnh công tử hạ cố cho tiện nữ được ngắm tài của Vương-hi-Chi tiên sinh đời nay.

(Xem tiếp trang 14)

MAI HƯƠNG VÀ LE PHONG

(Tiếp theo trang 10)

hai người lên gác, Phong lại nằm rất chặt hai cõ tay người thiếu nữ và dọa :

— Cô không được có một cử chỉ nào khác... nếu không.

Người thiếu nữ nhũn đôi mày lại kêu đau, cố cự ra nhưng không được :

— Ô hay ! ông có quyền gì mà...

— Cô im ngay...

Anh toan nói thêm, bỗng lại thấy hai người lạ mặt trên gác bước nhanh xuống, và đang vội vã bước ra cửa.

Tức khắc anh nhẩy sỏ ra để đuổi, nhưng bị người thiếu nữ hết sức níu lại, khiến anh lại càng ham đuổi thêm. Anh vung mạnh một cái rời chạy ra, bên tai còn nghe tiếng người con gái gọi to :

— Ông Lê Phong ! Đừng lại ! Ông Lê Phong. Đừng lại ! Trời ơi !

Ra đến cửa, anh chỉ còn kịp trông thấy số chiếc xe ô-tô hôm trên đó có hai người lạ mặt. Xe rẽ về phía số cảnh sát hàng Trống và chạy rất nhanh.

Phong bực đọc quay vào, thì người thiếu nữ dị-kỳ đã không còn đó nữa.

VIII

LÊ PHONG biết không thể tìm thấy người thiếu nữ tình quái kia được, chỉ đưa mắt nhìn khắp nhà hàng một lượt, rồi bước ra. Anh nghĩ thầm :

Mai Hương, Henri-tte Mai Hương... Con gái Annam vào làng Tây. Nhà giàu lớn... Người lanh lẹ một cách lạ xem ra học thức rộng nữa. Ô ! Thế mà...

Anh không có thể hiểu đối với vụ án mạng cô ta có liên lạc thế nào. Theo các việc xảy ra thì một là cô chủ mưu việc này, hai là cô là một tay lanh lợi của bọn sát nhân. Một bọn sát nhân hành-dộng rất lặng lẽ, rất chu đáo, rất bí mật, chẳng khác gì một đảng gian ác tổ-chức rất khéo ở các nước Âu tây.

Mà cả người thiếu-nữ cũng vậy. Cũng lạ lùng, cũng hiểm thấy, cũng có những cử chỉ dị thường của một con nữ tặc bên Mỹ hay bên Anh. Ta có ngờ đâu rằng nước Nam này lại nảy nở ra những vật quái ác thế.

Anh nghĩ đến lúc những người thiếu-nữ thoát khỏi tay anh một cách dễ dàng như mấy lần trước, thì tự hổ-thẹn như một người bị kẻ khác khinh thường, coi mình như một trò cười. Rồi nghĩ đến lúc cô ta trông thấy hai tên lạ mặt ở trong hiệu Gô-đa, thì Phong không thể nén được giận :

— Ô ! Nó quý-quyết đến thế là cùng ! Cái vẻ tươi cười thân nhiên lúc đối diện với ta sao mà đóng kh o thế... Ti nữa ta đã tưởng là ta nghĩ lầm, tí ta tin rằng nó chỉ là một người thiếu nữ thích mạo hiểm và để ý đến vụ án mạng cũng như ta. . Ngờ đâu, chính nó đã đánh tháo hai tên kia, nó toan giữ ta lại lúc ta chạy đuổi theo chúng.

Phong bực tức lắm Anh lại buồn nữa. Bây giờ là lúc anh không được bán tin bán nghi về cái « tội ác » của người con gái, là lúc anh đã chắc chắn biết rằng cô chỉ là một nhân vật nguy-hiểm, anh thấy

áo nào và có những cảm tưởng chua cay anh chưa từng có bao giờ.

Phong gọi một chiếc xe, lên reo người xuống nệm x , bảo xe chạy về phía chợ lòng Hòm, rồi ngồi bàn thần trên đó. Anh lắc đầu thở dài :

— Trời ơi, tại sao một người có duyên, một bực nhan sắc đến thế kia, lại học thức, lại giàu có... mà lại đi làm những việc tối tăm đến thế Giết người ! Hay chẳng gì cũng đồng mưu với một bọn giết người... Tội nghĩa là tay kia đã dùng vào máu ! Đã thành một kẻ đáng khinh bỉ, đáng thù. Tại sao những việc ghê gớm đi mặt kia chẳng là những việc dành riêng cho bọn mấy tên đàn ông thô bỉ, độc ác kia ? Tại sao lại có tay một người thiếu nữ trong đó ? Hừ ! Tại sao ?

Phong lấy làm lạ rằng sao mình lại có những ý-tưởng hằn khoắn vừa rồi. Một lần, anh theo đuổi dò xét một việc gì, anh có cái tâm trạng sáng suốt, bình tĩnh của một nhà khoa học thân-nhiên tra cứu. Lần này lại khác. Anh thấy lòng bối rối, trí mờ ám nghị lực cũng như thiếu sót ; anh không kịp phân biệt rõ một manh mối nào trong bao nhiêu trường hợp vừa qua.

Phong nhấc đi, nhắc lại một trăm lần rằng Mai-Hương, người thiếu nữ dị kỳ, là một kẻ nay mai anh sẽ đưa ra trước công lý với hao nhiều điều buộc tội ghê gớm khe khắt Nhưng trong thâm tâm của anh, anh lấy làm khổ sở lắm không chắc anh đã có can-đảm làm.

Phong sức kinh ngạc mà nghĩ rằng :

— Hay là...

Nhưng anh chưa dám tự thú thực với mình cái điều nghĩ đó. Anh chỉ vội vàng trách anh, giận anh hết lòng, hết sức, và cho rằng mình vừa có những ý tưởng điên-cưởng. Anh xua tay lên gió như ruồng, đuổi cái ám-ảnh, miệng nói :

Không ! Không ! Không thể thế được. Ta điên hay sao ? Không !

Người phu xe đang cầm cõ chạy, bỗng đứng lại ngoảnh đầu ra ý hỏi anh, Phong bật cười :

— Ô ! Vô lý ! Không, cứ kéo !

(Xem tiếp trang 14)

HOTEL & CAFÉ DE LA PAIX

HOÀN TOÀN CHÍNH-ĐÓN LẠI

THAY CHỦ MỚI

Từ nay tiệm cơm tây DE LA PAIX là nơi hẹn hò của các bực phong-lưu Việt-nam, vì ở đây cách tiếp đãi bao giờ cũng chu-đáo và lịch-sự — Bếp khéo và rượu ngon — Cơm sang giá từ 1\$20 một bữa, rượu ngoài — Có phòng ăn riêng để đặt tiệc — Có phòng rộng rãi, lịch-sự cho thuê, giá từ 1\$50.

CHỦ-NHÂN
Kiếm Quán Lý
CH. GUILLOT

CINÉMA PALACE TỪ NAY TUẦN LỄ NÀO CŨNG ĐÒI CHƯƠNG TRÌNH HỒM THỨ SÁU

Từ thứ sáu 14 đến thứ năm 20 Février 1936

VOICI LA MARINE

Phim Mỹ của hội Warner Bros First National do ông Lloyd Bacon dàn cảnh — Những tài tử có danh tiếng sau này sắm những vai chính : James Cagney, Pat O'Brien, Glorie Stuart và Frank Mac Hugh, Phim chụp rất công phu phong cảnh rất lạ lùng đẹp để lại có đủ cả các thứ tàu bay, tàu chiến, tàu ngầm, chuyện vui suốt từ đầu đến cuối lại điểm thêm những điệu âm nhạc của lính thủy nghe rất êm tai thú vị.

CINÉMA TONKINOIS TUẦN LỄ NÀO CŨNG ĐÒI CHƯƠNG TRÌNH HỒM THỨ TƯ

Từ thứ bảy 15 đến thứ ba 18 Février 1936

SON AUTRE AMOUR

Chuyện phim vừa vui vừa cảm động eo le xem rất thú vị do những tài tử Constant Rémy, Jeanne Boitel, Alice Tissot và Sarturnin Fabre sắm những vai chính.

CHIẾN TRÀ MẠN SIEN

Truyện ngắn của Khai-Hung

N GUYÊN ngồi xuống ghế tựa, đưa mắt nhìn một lượt các vật bày trong gian phòng ấm cúng, thân mật.

Lần đầu, chàng nhận lời đến nhà thăm cô bạn gái quen biết ở một buổi hội họp nói chuyện văn-chương. Nhưng gian phòng, chàng tưởng như đã bước chân tới nhiều lần rồi, tuy không nhớ vào hồi nào.

Một người hầu gái bưng ra đặt trên kỷ hai chén trà mạn sen và nói có chủ nằng sắp ra.

Hương trà thơm ngát tỏa ra càng phẳng phất gợi trong ký ức chàng những kỷ niệm mờ xa xa.

— Anh Nguyễn !

Nguyễn vội đứng dậy, ngả đầu chào, và đỡ bàn tay nhỏ nhắn để bắt.

— Anh tha lỗi cho em, em để anh đợi lâu quá, mời anh soi nước.

Nguyễn mỉm một nụ cười vợ vắn, ngồi xuống ghế. Giọng nói ấy, tiếng cười ấy, chàng cũng đã nghe thấy từ mười mấy năm về trước.

Bỗng chàng lưu ý đến bức hình một người thiếu nữ đặt trên lò sưởi.

— Thưa cô, ảnh ai, tôi trông quen quen.

Thiếu-nữ phá lên cười :

— Anh không nhận ra ? Ảnh ma-man đấy, chụp đã gần hai mươi năm nay, giống em thế mà anh không nhận ra được à ?

Nguyễn lần lượt nhìn thiếu nữ và người trong ảnh :

— Vàng, giống thực, giống lắm... nhưng mà...

— Nhưng mà sao, thưa anh ?

— Không.

Nguyễn nung chén trà uống cạn, rồi đứng dậy cáo biệt.

— Anh vội vàng thế? Hãy ngồi chơi đã. Mẹ em vừa về Hà-thành thăm em đấy. Mẹ em biết tiếng anh nên chỉ muốn được gặp mặt anh.

— Thưa cô, quả thực hôm nay tôi bận lắm, xin để khi khác.

— Vàng, thì anh về, nhưng xin anh một chữ ký vào tập thơ này.

Thiếu-nữ ra lũ rút một quyển sách vừa mua đưa cho Nguyễn. Chàng mỉm cười, cái mỉm cười tự phụ của tác giả ngắm tác phẩm của mình ở trong tay một cô gái đẹp :

— Có mua ? Rồi tôi vô tâm quá,

chưa gửi tặng cô.

— Mua cũng thế. Nhưng anh cứ để lặt vặt nhỏ, để một câu gì thật thân mật... Mà xin anh ký tên thực cho, chứ đừng ký biệt hiệu đấy.

Nguyễn đỡ lấy quyển sách, suy nghĩ một lát, rồi viết :

« Kính tặng cô Y-Lan.

Người bạn-gia của cô. »

Y-Lan có ý không bằng lòng, lạnh lùng đưa tay bắt tay Nguyễn.

Về nhà, Nguyễn buồn rầu chống tay ngồi nghĩ. Trời ! Thảo nào mà chàng ngờ ngờ. Thì ra Y-Lan là con Anh-Tú.

Mười tám, mười chín năm trước, chàng cùng học một lớp với Anh-Tú

— vì chàng vẫn thích chơi văn — mỗi khi gặp duyên mới, lại hay như hồi mới quen Anh-Tú. Ngày nay, thời gian đã điếm bạc trên đầu chàng mà lời cùng ý trong thơ của chàng vẫn trẻ, mà trái tim chàng vẫn không già. Đến nỗi đứng trước các cô thiếu nữ, chàng quên hẳn tuổi mình, và tưởng mình mới mười bảy, mười tám như bọn họ, rồi nó đùa, cười hát, chạy nhảy với họ, tựa một bầy học sinh nghịch ngợm.

Chiều nay, chén trà mạn sen hương ngát đã nhắc chàng nhớ tới biết bao chén trà mạn sen trong quãng đời dĩ vãng, từ chén thứ nhất ở phòng khách nhà Anh-Tú, một buổi chiều xuân, đôi bạn tri kỷ

trong trường Cao-dẳng sư phạm. Tình bè bạn của hai người tuy rất thân mật, song chỉ là tình bè bạn và không bao giờ ra ngoài giới hạn tình bè bạn. Anh-Tú cho là thế. Mà Nguyễn cũng tưởng là thế.

Mãi lúc Anh-Tú lấy chồng, Nguyễn mới kịp nhận ra rằng tình yêu đương đã nhóm từ lâu trong lòng chàng. Rồi mỗi người đi một ngã trên con đường đời Nguyễn cố quên và cố xa lánh người bạn gái đã vô-tình khiến chàng mang một vết thương lòng.

Nhưng vết thương ấy, hàn kín ngay. Đối với người dễ quên, dễ sống như Nguyễn, thì chẳng một sự khổ thống nào có thể ăn sâu vào tâm hồn được. Vì thế, nay chàng vui với cô Tuyết, mai chàng thăm với cô Mai, kia chàng chung sống với cô Hồng. Và những bài thơ của chàng

ngồi nói chuyện tương lai.

Mấy hôm sau Y-Lan viết thư khấn khoản mới Nguyễn đến chơi ngay.

Nguyễn vừa bước vào phòng khách Y-Lan đã vội vàng giới-thiệu chàng với khắp mọi người, với bầy bạn trẻ của nàng và cả với Anh-Tú, thân mẫu nàng nữa...

Anh-Tú kinh ngạc, dăm dăm nhìn Nguyễn :

— Trời ơi ! tưởng ông bạn của Y-Lan là ai, té ra anh Nguyễn.

Y-Lan thích trí cười khanh khách :

— Ô ! Me biết anh Nguyễn ?

— Lại chẳng biết !

Mặt Nguyễn nóng bừng, Nguyễn áp ứng chào :

— Thưa bà...

Thấy người bạn xưa ngờ ngạc,

Anh-Tú hỏi :

— Anh qu²n tới rồi ?

Nguyễn mỉm cười :

— Thưa bà, tôi quên thế nào được.

Anh-Tú ngắm-nghĩa bạn :

— Vẫn trẻ nhỉ ?

— Thưa bà, ở đời vẫn có hạng người không bao giờ già.

— Để thưởng hạng người ấy uống thuốc tiên.

— Chính thế. Thuốc tiên của họ là lòng « vô tư lự. »

Y-Lan cướp lời hỏi mẹ :

— Thưa mẹ, anh Nguyễn đã nhiều tuổi rồi à ? Sao con trông còn trẻ thế ?

Nguyễn mỉm cười :

— Thưa cô, cũng khá nhiều thôi, nghĩa là gấp ba tuổi cô.

Y-Lan kinh ngạc, kêu :

— Băm sáu ?

Nguyễn thân-nhiên :

— Băm bảy.

Y-Lan buồn rầu, lặng lẽ nhìn Nguyễn.

Rồi mấy tháng sau, Y-Lan lấy chồng.

Nguyễn buồn, vì Nguyễn đã bắt đầu yêu Y-Lan, yêu thăm thía, yêu tha thiết.

Nhưng cũng như thời Anh-Tú lấy chồng, cũng như thời cô Lý, cô Liên, cô Phụng đi lấy chồng, cái buồn ấy chẳng thể mọc rễ trong trái tim chàng được. Nó cũng mau bị chàng quên, như mùa xuân tới, người ta quên mùa xuân qua.

Rồi trên con đường đời vô gia-đình của chàng, biết đâu một ngày kia chàng không gặp, không yêu con các bạn gái khác, con cô Hương, cô Lý, cô Liên, cô Phụng ?

Chàng yêu, yêu cho tới ngày vĩnh biệt cõi trần, yêu cái xinh đẹp, yêu cái dịu dàng, mềm mại lộng lẫy, rực rỡ, diễm kiều. Vì tâm hồn chàng là tâm hồn một thi-sĩ.

Rồi cũng như cây hồng gặp mùa xuân này nở những bông hoa thơm, mỗi lần, ái-tình hoặc ân thâm kin này nở ra dưới ngọn bút chàng, những áng thơ lời văn xinh đẹp, ý tứ âu yếm, dịu dàng, dịu dàng như chén trà mạn thoang thoang hương sen để trước mặt chàng...

Khái Hưng

Có một không hai

Rừng nhung là tên riêng mà các quý bà quý cô đã lựa cho Tiệm chính Bombay, 89 hàng Khay Hanoi, tưởng cũng không phải là quá vậy. Hiện đã về rất nhiều; Nhung Kim cương, nhung the đủ các màu, nhung the toàn to, infroissable, bordeaux đủ các màu, thảm nhạt, nhung Peluche may manteaux và capes, Laine chiné, Laine Longeo và đủ các hàng Găm, Satin, Đoạn và nhiều hàng lạ nữa.

Rất nên chú ý !!!

Len, Dạ, Ka-tanh, Nhung, và đủ các thứ tơ lụa dệt theo tối-tân (1935 - 1936) mới sang rất nhiều để may = y-phục phụ-nữ và âu-phục. = Vì buôn hàng tận gốc nên bán được giá hạ hơn hết mọi nơi.

Hàng tốt giá hạ thật thà

LÀ BA PHƯƠNG-TRÂM CỦA HIỆU :

MAI-ĐE

26, Phố Hàng Đường, Hanoi

VIỆC PHÁP-LUẬT

Nhà cố-vấn pháp-luật chuyên môn phổ hàng Gia. Luật khoa cử nhân, nay ở : số 83 phố Quan Thánh — Hanoi (AVENUE GRAND BOUDDHA)

Việc kiện cáo, đơn từ, hợp đồng, văn tự, chia cửa, v. v. . .

Giờ tiếp khách :

Buổi chiều từ 5 giờ đến 7 giờ
Buổi tối từ 8 giờ đến 9 giờ

ICH-HUU

TUAN BAO RA NGAY THU BA

ICH-HUU TUAN-BAO

- là tờ báo của khắp mọi người,
- là người bạn có ích của hết thầy mọi nhà,
- là tờ báo khác hẳn những tờ báo đã có, phần nhiều mục chưa thấy ở báo nào.
- Đứng-dẫn, có ích, hoạt-động, vui-vẻ là những linh-chất cốt-yếu của Ich-Hữu Tuần-Báo

SỐ 1 RA NGÀY 25 FÉVRIER

MỖI SỐ 5 XU — NỬA NĂM: 1\$25 — CẢ NĂM: 2\$50.

Mua Ich-Hữu Tuần-Báo lệ trả tiền-trước. Thư và mandat gửi về: Imprimerie Tân-Dân, 93, Rue du Colon, Hanoi (đừng để tên riêng ai).

ICH-HUU

TUAN BAO RA NGAY THU BA

ĐIỀU KINH BẠCH ĐÁI HẠ
(BẠCH TRỌC KHÍ HƯ)

SU'U ĐỘC BẢ Ư'NG HOÀN
(TRỊ BỆNH PHONG TÌNH)

cùng các thứ thuốc cao đơn hoàn tán của

Nhà thuốc ÔNG TIÊN

82, 84, 86, 88, 90, 92 RUE P. BLANCHY PROLONGÉE
PHU-NHUAN — SAIGON
Téléphone: 1079

Đại cục phát hành toàn xứ
Bắc-kỳ Trung-kỳ và Lào
68, PHỐ HÀNG GIẤY HÀ-NỘI
Téléphone: 188

CHI-CỤC HÀ-NỘI: 57 PHỐ HÀNG LỘNG
Có bán nhiều nhất tại 38 phố Huế Hà-nội
và trên 900 Đại-lý ở Đông-Dương.

Mai - Hương và Lê-Phong

(Tiếp theo trang trước)

Rồi lấy thuốc lá hút, Phong thở một nơi rất dài, rất mạnh, đôi mắt lạnh lẽo ngược trông những ngọn cây lần lượt qua trên đầu anh.

Qua nhà số 99, anh liếc mắt nhìn thoáng vào một cái, biết cô Lý tuyết Loan vẫn ở số Mặt thắm chưa về, toan đi thẳng, bỗng thấy tên dây tở mở cổng chực ra.

Anh nện gót giày ngừng xe lại gọi khẽ:

— Đan!

Tên dây tở nhận được anh ra đáng mừng và hỏi Phong:

— Thế nào? Sao lúc này anh đi ngay thế?

— Yên đã. Ta đừng tránh ra một chỗ nói chuyện tiện hơn. Hai người đã qua đây rồi chứ?

— Ba Cụt với Chủ Du ấy à? Rồi. Tôi thấy họ đi ô-tô đến đây để lại một tí rồi đi ngay. Đi về phía Bờ-hồ.

— Thế không dặn gì thêm ư?

— Không. Dặn gì thì họ sai người dặn.

Không bao giờ họ bảo thẳng tôi... Và lại..

— Được rồi, còn Loan vẫn chưa về?

— Chưa. Thế anh cũng chưa gặp họ?

« Họ » đây vừa có thể là hai người lạ mặt, vừa có thể là cả một đảng hai người đứng đầu. Phong chưa biết tên Đan muốn nói đến ai, nên trả lời một câu không nhất định:

— Chưa gặp. Vội. Thôi tôi đi. Cần thận nhé.

Phong muốn hỏi thêm, nhưng sợ tên dây tở sinh nghi, nên anh bí mật đưa mắt cho nó một cái, rồi quay gót.

Lúc trở lại chỗ xe hơi của anh đỗ, Phong mỉm cười, soa tay:

— Trần xuân Đan tức Hồng, Mai Hương tức người thiếu nữ dị kỳ. Ba Cụt tức người cụt tay, Chủ Du tức là người lạ mặt thứ hai... Được rồi, cái đầu mỗi giây của mở bong bong ta đã gần tìm được thấy.

(còn nữa)

Thế Lữ

TIÊU SƠN TRẮNG SĨ

(Tiếp theo trang 11)

Nghe cô hàng nói, các thầy đồ mười mồ hôi. Nguyễn Thanh lại phải đảm nhận việc viết liền, vì chàng biết rằng chữ Trịnh Nhị xấu như gà bới. Và bỗng ông khóa nghe đầu đều ý vào lưng Trịnh Nhị mà chơi bời phụng phỉ, nên phải luôn luôn chống đỡ, che chở cho chàng.

Viết xong về câu đối với giọng lạc khoản « Trịnh Nhị Thanh nề mặc khách đê ». Nguyễn Thanh, chừng biết cô hàng là gái chẳng vừa, liền bậm bậm bẻ cáo biệt để lui vào tầu quán nghỉ ngơi.

Cô hàng khúc khích cười, treo đôi liền lên cột, làm bậm nói:

— Một bên đã có chữ. Còn một bên... hãy để đấy.

(Còn nữa)

Khái Hưng

Xin ân xá cho các chính-trị phạm Việt-Nam.

Lễ Noel vừa rồi, nhà nữ phóng viên Andrée Viollis, tác giả cuốn « Indochine: S. O. S. » cùng giáo-sư Félicien Challaye và nhiều nhà chính-trị, nhà báo khác có ký một bức thư đệ lên quan tổng trưởng bộ Thuộc-địa xin ân xá cho các chính-trị phạm ở các xứ thuộc địa. Bức thư ấy có đoạn:

« Hiện nay trong các đề lao Đông-dương có hàng vạn chính-trị phạm. Những người đó phần lớn là do các trường hợp Pháp đảo tạo ra và đại-biểu cho hạng tiếm nhiệm Âu hóa sâu xa hơn cả trong dân chúng. Họ chỉ có cái tội tin rằng lý tưởng về tự do, bình đẳng và bác ái đã

VIÊN-DÔNG TỒN-TÍCH HỘI

Cửa Hội tư-bản SEQUANAISE thành Ba-lê lập nên Công-ty vô danh hạn vốn 4.000.000 phật-lãng, một phần tư đã góp rồi Công-ty hành-động theo chỉ-định ngày 12 tháng tư năm 1946

Món tiền lưu-trữ (Tinh) để Hội hoàn vốn lại cho người đã góp).
đến ngày 31 Decembre 1934 440.586\$57

GIÚP NHỮNG NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN
Tầng-cục ở HANOI 32, Phố Paul-Bert. — Giấy nói số 892
Số Quản-lý ở SAIGON 68, đường Charner. — Giấy nói số 1099

Bảng xổ số hoàn tiền về tháng Janvier 1936

Mở ngày thứ năm 30 JANVIER 1936 hồi chín giờ sáng tại số Quản-lý ở số 68 đường Charner tại Saigon, do ông MARLIN (AI) chủ-nhiệm bảo Công-luận chủ-tọa, ông HA-VAN-LUONG và ông HUYNH-VAN (IAC) dự-tọa.

Những số trúng	Danh sách các người trúng số	Số tiền hoàn lại
	Lần mở trước: Hoàn vốn hội-phần Những số đã quay ở bánh xe ra: 5917 - 8069	
36.069	M. VAN RYSWYCK, Công-ty cất rượu Đông-pháp, 56, đường Hàng Cỏ, Hanoi.	5.000\$00
	Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn Những số đã quay ở bánh xe ra: 169 - 168 1851 - 990 - 40 - 1062 - 1025 - 724 - 2745 893 - 1056 - 2559 - 1221 - 1455 - 106.	
169	M. TRAN-VAN-ANH, Ấn-quán ở số 37 phố Subourain, Saigon.	1.000\$00
9.990	M. VO-NGOC HAP, Buôn bán ở Qui-Nhon.	200 00
12.040	M. A. T. Meallares, ở số Bưu-điện, phố Miche Saigon	500.00
19.025	M. PHU-NGUON c/o M. ICH-THANH, hàng Bạc ở Vinh Thám-Van.	500.00
26.745	M. HOANG-VAN-BOC, (y-trưởng làng Hà-Niên, gần Thanh-Hoa.	200.00
31.056	M. P. AM-DO-VONG, Ty rượu « Văn-điền » ở 251, phố Protectorat, Nam-Định	200.00
40.455	M. PHAM-XUAN-DONG, Thư ký, 20 phố Mission, Hanoi.	200.00
42.166	M. YU-DUY-KY, buôn bán ở phố Ai-Mộ, Gia-Lâm gần Hanoi.	200.00
	Lần mở thứ ba:khởi phải góp tiền tháng Những người có tên sau này trúng số được lĩnh phiếu miễn trừ, trị giá kể ở cột thứ nhất, có thể bán lại ngay theo giá tiền kể ở cột thứ hai.	
	Những số đã quay ở bánh xe ra: 1.236 - 453 - 956 - 2.402 - 2.315 - 1.928 - 2.254 - 1.931 - 2.146 - 2.611 - 192 - 1.747 - 1.162 - 2.920 - 713	
6.956	M. G. TARDIVEL, Nghe giấy điện-thoại ở đường Gia-long Hanoi.	Cột thứ nhất 500\$00 Cột thứ hai 274\$50
26.146	M. HUYNH-TAN-SUM, Chính-đồng ở An-thân-Thương Sode.	200.00 106.00
37.162	M. DAO-THI-NGOC, buôn bán ở Long-Son	200.00 102.40
41.920	M. LE-VU-AN, con ông Lê-van-Ty, giáo-học ở Tuyên-Hoa gần Đông-Hoi.	200.00 100.80
42.713	Phiếu này chưa phát hành.	

Những kỳ xổ số sau định vào ngày 28 Février 1936 hồi 9 giờ sáng tại số Tầng-Cục ở số 32, phố Tràng-Tiền tại Hanoi

Hội viên của Hội này có thể mua được các chứng

do chế độ dân chủ Pháp tạo ra thì cũng có thể thi hành ở các thuộc địa được.

« Họ đã phải đem xử án một cách mà đến nhiều người Pháp cũng phải cho là bất công, hoặc nhiều khi phải lấy làm bất bình.

« Những án ấy thường nhiều khi nặng hơn cái tội họ bị tòa truy-tố. Bởi vậy chúng tôi xin quan Tổng-trưởng ân xá cho hạng ấy. »

Kết quả kỳ thi cử-nhân luật

Chiều hôm 8 février, đã có kết quả kỳ thi cử-nhân luật-khoa. Năm thứ ba, có 8 thí sinh trúng tuyển như sau này:

MM. Bonhomme, Hérisson, Tạ-như-Khuê, Nguyễn-Lương, Đinh-xân-Quảng, Vũ-dinh-Hòa, Nguyễn-vân-Huyền và Tạ-vân-m.

Xin có lời mừng các ông cử mới.

Vào vấn đáp kỳ thi tri-huyện

Hanoi. - Đến 14 février này sẽ thi vấn đáp kỳ thi tri huyện. Mỗi thí-sinh được 3 giờ để tra cứu sách vở trước khi ra ứng đối chừng nửa tiếng đồng hồ.

Ở Huế sẽ thi vấn đáp vào ngày 18 và 19 février.

Học-lãm cấp cho học trò

Huế - Muốn khuyến khích cho thiếu niên tòng học các trường Hoàng-thượng đã đặt ra 5 phần học-lãm để cấp cho học sinh như sau này:

Trung học Albert Sarraut : 1 phần học lãm : 250p.

Trung học bảo hộ : 2 phần học lãm, mỗi phần 200 \$

Cao đẳng luật học : 1 phần học lãm 250p, Y học và Bảo chế : 1 phần học lãm : 250p.

Việc lôi thôi ở cương giới Nga, Mãn

Tokio 2/2 - Ở miền cương giới đông bộ Mãn-châu quốc, các lính coi biên thùy nổi loạn. Lính chính phủ cử ra dẹp bị chết 11 người và bị thương 10 người.

Lính khởi loạn do 20 sĩ-quan Nga chỉ huy và có nhiều súng kiểu Nga.

Chính phủ Mãn-châu và chính phủ Nhật đã phản đối với chính phủ Nga về việc người Nga giúp quân nghịch.

TIN LĂNG BÁO

« ĐÔNG-DƯƠNG CHIẾU BÔNG » tháng ra ba kỳ. Giá báo : một năm 2 \$ 50, 6 tháng 1 \$ 30, mỗi số 0 \$ 07. Báo quán : 108 Bd de la Somme de Saigon.

« TIẾN BỘ TUẦN BÁO » thay cho Bắc-ninh tuần báo », hôm 23 1-36 đã ra « số ra mắt quốc-dân » Chủ nhiệm kiêm chủ bút, ông Trần đức-Bích, quản lý ông Nguyễn-viên-Điền.

« CẬU ẤM » nhi đồng giáo dục tuần báo, của ông Nguyễn-đức-Phong, tạm nghỉ vài kỳ để lập nhà in in lấy. Đến 12 février lại xuất bản như thường.

« LA NOUVELLE REVUE INDOCHINOISE » nguyệt báo, do bà Christiane Fournier đứng chủ nhiệm đã ra số 1, dày non 60 trang, bán 4 fr. mỗi số, 40 fr. một năm Tòa soạn : Camp des Mares Sa gon ; trụ sự . Vinh (Annam).

- Vẫn thấy người ta nói nhân nãi quý hơn vàng mà không biết mua đâu được cái thứ nhân đó.

CÓ BỆNH CHỮA BẰNG THUỐC VO DINH DAN

THÌ KHỎI NGAY

thuốc bổ ở Viên Đông (CỨU LONG HOÀN)

(tên thuốc cầu chứng tại tòa) Chuyên trị những chứng bệnh như sau này :

1.) Già cả mệt nhọc ăn ngủ thất thường ; hay đau vặt, nhức mỏi bản thân, hay ăn-sầu đã dượi. - 2.) Đàn ông yếu nhược, tinh lực khiếm khuyết; đau lưng, mỏi gân, hình vóc tiêu tụy, kém huyết, ốm xanh, làm việc ít mà mau mệt. - 3.) Đàn bà mất máu ăn ít ngủ ít, hay bồi hồi, hay mệt; hay quên, sanh ốm bất cứ do nguyên nhân nào. - 4.) Con nít : chậm lớn, ốm o, làm biếng ăn, chậm lực thiếu trí khôn, hay đau vặt. - 5.) Không bệnh : nên uống, thay mau lên cân mập sung túc, khi huyết cường kiện. Đi xa thừ đêm uống một hoàn thấy khỏe.

Thuốc là một thứ thuốc vừa bổ vừa trị bệnh, công hiệu phi thường. Từ 7 năm ra đời chưa có thuốc nào tranh đặng.

Hộp 10 hoàn 5\$50. Hộp 4 hoàn 2\$50. Hộp 2 hoàn 1\$10

DẦU CÙ-LA VO-DINH-DAN

THOA UỐNG TRỊ BẢ CHỨNG HAY HƠN HẾT

0 \$ 10 1 lọ

số 60

HUẾ LIỀU GIẢI ĐỘC HOÀN

(Trị lậu, Giang mai, Sang độc)

Thuốc này trị được ba chứng bệnh? Lậu, Giang mai, hay là hội soái Bệnh mới phát hay kinh niên, uống vào cũng tuyệt nọc. Phương thuốc Huế liều giải độc hoàn này không công phạt, không hại đường sinh dục. Uống vào thì cứ hòa hườn, chạy khắp cả chân thân sát trùng, trừ nọc cả ba thứ bệnh, rồi đuổi độc ra ngoài

Đùng thuốc này mỗi bữa thì mỗi bữa trừ được một mớ trùng độc. Cứ thế mà trừ lần, nhẹ trong 50 ngày nặng hai tháng thì tuyệt nhiên trong mình không còn bệnh nữa. Dầu là bệnh mới hay bệnh đã kinh niên cũng vậy.

Chúng tôi tưởng cái phương lược trị bệnh phong tình như thuốc Huế liều giải độc hoàn của chúng tôi là đúng phép, vừa trị được bệnh vừa được trừ căn.

Còn bảo uống vào nội năm ba ngày cho hết bệnh, cho rút mủ lập tức như nhiều thứ thuốc đã rao, thì chúng tôi giám tưởng đó là chỉ uống cấp thời cho đỡ bớt chớ không khi nào trị bệnh đặng.

Thuốc Huế liều giải độc hoàn bảo chế toàn bằng những dược bản xử trị một cách chắc chắn và tuyệt nọc, bắt cầu là trị riêng một bệnh hay là trị một lượt ba chứng nói trên đây. 1 hộp 1 \$ 00

BÁN TẠI VÕ-ĐÌNH-DÂN DƯỢC PHÒNG

13, PHỐ HÀNG NGANG HANOI. - SÁNG LẬP NĂM 1921

323, RUE DES MARINS, CHOLON

VÀ CÁC PHÂN CỤC TRONG ĐÔNG-DƯƠNG

La cigarette de Madame

AGENTS GÉNÉRAUX

ÉTABLISSEMENTS BOY-LANDRY

CẮT TỜ QUẢNG-CÁO NÀY MANG ĐẾN BÀN-HÃNG BOULEVARDS ROLLANDES ET RIVIÈRE A HANOI và BOULEVARD PAUL BERT A HAIPHONG mua một gói Fancy Dress sẽ được một quyền lịch-bờ-lộc ngày tây

Le paquet de 10 cigarettes

0 \$ 10

Tabac blond de Virginie sélectionné

c'est un produit JOB

CÁCH HƯỚNG-DẪN TƯ-ÔNG-LAI MỠI! CÁC BÀ, CÁC CÔ HÃY NÊN DÙNG THỦ

Đã minh sinh ngày nào mặc dầu, những sự đặc-thắng mà mình chiếm-đạt được năm nay, và sau này, không phải là do nơi số mệnh, mà chính là nhờ ở mình vậy.

Các bà, các cô, ngày nay ai cũng có thể làm cho da-dẻ trở-trung lại được, dù da-dẻ đã bị răn-reo, phai-lạt. Do một phương-pháp khoa-học tinh-vi của Bác-sĩ Stejskal ở trường Đại-học ở Vienne. người ta đã tìm thấy ở những súc-vật nhỏ một chất có thể bôi-bỏ lại da-dẻ gọi là Biocol.

Hiện nay chất đó chuyên dùng làm kem Tokalon màu hồng.

Trước khi bôi nếu bôi thứ kem này, thì da-dẻ sẽ trở nên tươi-tắn, mịn-màng; sáng-dậy dùng thứ kem màu trắng không mờ. Thứ kem này làm mất những lỗ chân-lông mở

rộng, chàm-hương và nét phai-lạt của da-dẻ. Thứ kem này rất trắng, rất bở, và không hại da.

Các bà, các cô hãy nên dùng thứ cách bôi này hoàn-đồng giữ-đi này, rồi ra vì sự thay đổi màu nhiệm của sắc mặt, tương-lai của các bà, các cô sẽ đầy giầy những hạnh-phúc và sự đặc-thắng trong tình-trường.

Xin bảo-đảm sự kết quả tối-mỹ, nếu không sẽ hoàn-tiền.

KEM PHẦN TOKALON

BÁN TẠI CÁC CỬA HÀNG LỚN Ở BẮC-KY VÀ TRUNG-KY — ĐẠI-LÝ ĐỘC QUYỀN Ở BẮC-KY VÀ TRUNG-KY
MARON, ROCHAT ET Cie — 55, Bd GAMBETTA A HANOI

bị phạt 1000\$

Bản hiệu đã từng nghiên cứu hơn 20 năm, mới chế ra được thứ rượu «CẤP KẾ HỒ CỐT» trước chỉ để cho người trong hiệu và bà con quen thuộc dùng, bất kỳ nam, phụ, lão, ấu đã dùng qua cũng công nhận rằng thứ rượu này rất là kinh nghiệm.

Nhà Đoàn đã khám nghiệm thứ rượu này đúng về sinh, đã cho phép bản hiệu ngày 11 Mars 1935 chế tạo để bán ra ngoài. Bản hiệu lại mới bị nhà Đoàn phạt 1000\$00 vì khám thấy số rượu thừa trước còn lại.

Bản hiệu chuyên chế thứ rượu «CẤP KẾ HỒ CỐT» này bằng cao-hồ-cốt, cấp-kế, vương bìm bịp, sâm, nhung, kỷ quế, thượng hảo hạng, để trị các bệnh như: đàn ông, phong, tê, thủ, thấp, đau tức đầu xuyên ra sau lưng, sau vai, đau bụng kinh niên, đau xương, liệt dương, phạt thận, tinh khí bất cố, đàn bà, con gái: hoặc kinh nguyệt bất điều khí hư, huyết hư, sinh ra xanh sao-gầy yếu, gần đến ngày kinh hay đau bụng, chóng mặt dùng thứ rượu này thì được béo tốt, khỏe mạnh, đàn ông thì chàng đung cường khí, đàn bà thì kinh điều, huyết tốt, thai sinh giai, đàn bà mới đẻ uống một chai thì đổi máu xấu sinh máu tốt. trông thấy đỏ da ngay, thật rất là thần hiệu, các quý khách ai có dùng qua mới biết, bản hiệu không dám nói sai.

Giá bán mỗi chai lớn 01.80 là 1\$80

mỗi chai nhỏ 01.40 là 1\$00

mỗi chai nhỏ 01.20 là 0\$50

Cách dùng: sáng một chén, tối một chén, kiêng nước độ 2 giờ sẽ uống và kiêng củ cải, rau cải.

QUẢNG ĐÔNG TỈNH

BẢO DA HOAN KINH CAO

Tiệm chính: Bảo Da Hoan Quảng Đông tỉnh — Tổng Đại-lý: Bảo tâm chai số nhà 13 Phố Chính Đạp-Cầu (13 Rue Principale), Bảo thuận Thân số nhà 5 phố hàng Đường Hanoi — Các chi điểm: Hải-phong: Lâm Sam Kỳ nhà số 1 phố hàng Cháo (1 Rue Formose), Mỹ chân Tường, nhà số 88 phố hàng Cốt (88 Rue Maréchal Pétain) — Nam-dinh: Hạch Mậu nhà số 215 phố Khách (215 Rue Maréchal Foch) — Sontây Ich Sinh Đường phố Chợ Nhớn — Bac-ninh: Khánh Thọ Đường nhà số 122 phố Ninh Xá Gia Hưng Đường ngõ rạp hát phố Tiên An, Hoàng Hoa Y Viện nhà số 200 phố Tiên An, Đầu Hoa Y Quán nhà số 67 phố Ninh Xá.

Bản hiệu lại mới mua được 9 bộ xương hổ, 2 bộ xương Sơn dương, 1 bộ xương Gấu, nấu thành hơn 600 lượng cao, bán tại tổng Đại-lý của bản hiệu tại phố Chính Đạp-Cầu, số nhà 13, giá bán mỗi lượng là 4\$00. Xin mời các quý khách mua giúp cho, bản hiệu xin cam đoan rằng cao thật, nếu các quý khách dùng không được kiến hiệu, gửi lại giá bản hiệu xin trả lại tiền.

BẢO-DA-HOAN chủ nhân kinh cao.

MỘT THỨ THUỐC MỚI

của Y-sĩ TRẦN-MẠNH-TRÁT

là người đã có công tìm được thuốc CỬU-LONG-HOÀN,
(danh tiếng khắp cả Viễn-Đông)

THUỐC SỐ

000 Tân-y Tam-Bửu-Hoàn

(Tên thuốc có cầu chứng)

(Nhà thuốc Võ-Đình-Dẫn linh độc-quyền phát-hành)

Thuốc này, y-sĩ Trần-mạnh-Trát lấy hết tài riêng về y-học và thần-học mà khảo-cứu rồi thí-nghiệm đã bốn năm nay, đến bây giờ mới chế luyện được hoàn toàn, đem cống hiến cho đời.

Công dụng của thuốc riêng để cho nam nữ thanh-niên có đôi bạn, muốn giữ gìn sức khỏe, muốn sống lâu nhiều con, chốn phòng-loan quanh năm vui thú.

Tuổi trẻ là tuổi hay làm liều, ít xét, suy, hay ý tài, ý sức. Đến những cuộc vui xác thịt, thương thường cũng hạ, quá. Thuốc Tân-y Tam-Bửu-Hoàn ra đời, là có ý giúp cho bạn trẻ tuổi ấy, khỏi bị bạc nhược hư thân, khỏi bị mê-muội tinh-thần, trong mấy lúc quá thích tình trăng gió.

Thuốc Tân-y Tam-Bửu-Hoàn bào chế toàn bằng những thuốc quý khó kiếm, rồi luyện theo môn học riêng, nên cái sức hay của nó được cấp-kỳ, uống chừng một hoàn trong nửa giờ, thấy hoạt động khác thường, uống đủ 1 hộp sức lực được hoàn bị. Dùng được 5 hộp, một đêm có thể làm đậu thai năm người, cổ kim Đông Tây chưa có thuốc nào được vậy.

Thuốc Tam-Bửu không phải là món thuốc chỉ làm cho dục dâm, cường âm hưng dương, như nhiều thứ thuốc của vài người ngoại-quốc đem đi bán lén trong valise, thuốc Tam-Bửu là thứ thuốc tự nó sinh ra tình lực cho người, một cách mau chóng, dễ mà bời bở. Dùng nó thường, người được toại chí luôn luôn, tráng kiện và thanh thoi không hề biết đau lưng.

Những người có chứng liệt dương, liệt âm, hoặc phòng-sự không bền, dùng chừng một hộp thuốc này, thấy liền hiệu nghiệm.

Già cả muốn sinh con muộn, hai đêm nên uống 1 hoàn mà thôi. Từ 20 tuổi đến 45 tuổi dùng mỗi đêm một hoàn với nước trà. Đàn ông đàn bà nên dùng 1 lượt. Kiêng ăn nhiều tỏi, ớt.

Giá 1 hộp 5 hoàn. . . . . 1\$50

Những gian hàng

IDEO

là những gian hàng

— to đẹp nhất —

GIÁ BÁN PHẢI CHĂNG
HÀNG TOÀN THỰC TỐT

VIÊN-ĐÔNG AN-ĐƯỜNG

Cửa hàng bán sách vở và giấy bút

28, Rue Paul-Bert, Hanoi — 60, Bd Paul-Bert, Hải-phong